

1.Εισαγωγή

Οι σκελετοί βγαίνουν από τις ντουλάπες της εξουσίας

Η υπόθεση της Λίστας Λαγκάρντ αποτελεί σκάνδαλο ολκής και φέρνει με χαρακτηριστικό τρόπο στην επιφάνεια την έκταση της σήψης ενός πολιτικού συστήματος εξουσίας που λειτούργησε και εξακολουθεί να λειτουργεί με μοναδικό γνώμονα την εξυπηρέτηση των συμφερόντων των οικονομικά ισχυρών σε βάρος της πλειοψηφίας του ελληνικού λαού. Τη στιγμή που μισθωτοί και συνταξιούχοι βλέπουν τα εισοδήματά τους να κατακρημνίζονται και τις κοινωνικές δαπάνες να περικόπτονται μέχρι απόλυτου εκμηδενισμού ώστε να εξυπηρετηθούν οι «υποχρεώσεις» της χώρας απέναντι στους δανειστές της, ανώτεροι και ανώτατοι κρατικοί αξιωματούχοι συναλλάσσονται παράτυπα και εξωθεσμικά και συνωμοτούν ώστε να προστατεύσουν μεγαλοκαταθέτες που εμπεριέχονται στην περιβόητη Λίστα Λαγκάρντ.

Ενώ ο ελληνικός λαός βιώνει τις πρωτοφανείς συνέπειες της οικονομικής κρίσης και της ανεκδιήγητης διαχείρισής της από όλες τις Μνημονιακές κυβερνήσεις είναι ταυτόχρονα αναγκασμένος να υφίσταται και την καθημερινή συλλογική ταπείνωση από μια πολιτική εξουσία που έχει ξεπεράσει κάθε μέτρο και που δεν διστάζει να εμπαίζει και να γελοιοποιεί θεσμούς, νόμους, αξίες και πολιτειακές λειτουργίες για να εξυπηρετήσει ίδια συμφέροντα και ιδιοτελείς σκοπιμότητες. Η υπόθεση της Λίστας Λαγκάρντ και οι συναφείς εξελίξεις που πυροδοτήθηκαν από την επιμονή του ΣΥΡΙΖΑ ΕΚΜ να διερευνηθεί σε βάθος η υπόθεση παρά τα πρωτοφανή εμπόδια που συνάντησε από σύσσωμο το σύστημα εξουσίας, πολιτικά στελέχη, βουλευτές, υπουργούς και, φυσικά, εντεταλμένους «δημοσιογράφους» που λειτούργησαν ως υποτακτικοί οικονομικών και πολιτικών συμφερόντων, ανοίγει μια χαραμάδα που επιτρέπει στον ελληνικό λαό να διακρίνει όψεις της δυσώδους πραγματικότητας που κρύβεται πίσω από την κουρτίνα του πολιτικού καθωσπρεπισμού, της προσχηματικής «πολιτικής ορθότητας» και της υποκριτικής ηθικολογίας των κυβερνητικών αξιωματούχων.

Όλοι εκείνοι που θέλησαν να ενοχοποιήσουν έναν ολόκληρο λαό για την κατάσταση της χώρας, να τον εξουθενώσουν οικονομικά και ηθικά ώστε να αποδεχτεί αμαχητί τη μνημονιακή πραγματικότητα, το νέο «μεγάλο εθνικό σχέδιο» που δεν στοχεύει πουθενά αλλού παρά στην εξαφάνιση ατομικών, κοινωνικών, εργασιακών αλλά και κυριαρχικών δικαιωμάτων, στον αναπροσδιορισμό του ιστορικού ορίου των αναγκών των κυριαρχούμενων τάξεων ώστε να μετατραπεί η χώρα σε καπιταλιστικό παράδεισο εντατικής εκμετάλλευσης και κερδοφορίας, εκείνοι που εμφανίσθηκαν ως τιμητές και υπερασπιστές του νόμου, της τάξης και της κάθαρσης από τις παθογένειες της μεταπολίτευσης που οι ίδιοι δημιούργησαν, εκείνοι που ταχυδακτυλουργικά φόρτωσαν τις δικές τους ευθύνες στις πλάτες του ελληνικού λαού, οι αδιάφθοροι και άτεγκτοι πολιτικοί

«πρωτοπόροι» και «μεταρρυθμιστές» που δήθεν δεν υπολόγισαν το πολιτικό κόστος μπροστά στην αδήριτη εθνική ανάγκη να σωθεί η χώρα από τον γκρεμό της χρεοκοπίας εμφανίζονται σήμερα, επιτέλους, στις πραγματικές τους διαστάσεις: Δεν πρόκειται παρά για υποκριτές που δεν ορρωδούν προ ουδενός προκειμένου να εξυπηρετήσουν τα συμφέροντα του συστήματος οικονομικής εξουσίας που τους συντηρεί, για απλούς υπηρέτες που είναι έτοιμοι και ικανοί για όλα προκειμένου να προστατεύσουν τους εαυτούς τους και τα αφεντικά τους.

Η ηθική ποιότητα και το πολιτικό ανάστημα των «ηρώων» της ελληνικής μεταπολιτευτικής δημοκρατίας, που πρωταγωνιστούν στην υπόθεση της Λίστας Λαγκάρντ και σήμερα, κατόπιν εορτής, δείχνουν ο ένας τον άλλον σε μια θλιβερή προσπάθεια να αποποιηθούν τις ευθύνες τους, αποκαλύπτονται σε όλη τους τη μικρότητα και όλοι, υποκριτικά ή όχι, αναφωνούν : Τελικά ο βασιλιάς ήταν γυμνός.

Η προσπάθεια συγκάλυψης

Είναι τεράστιες οι πολιτικές ευθύνες για την υπόθεση της Λίστας Λαγκάρντ, που βαρύνουν όλες διαδοχικά τις Κυβερνήσεις, επί των ημερών των οποίων η λίστα άλλαζε χέρια και συρτάρια χωρίς να αξιοποιείται προς όφελος του δημοσίου συμφέροντος και του ελληνικού λαού. Πρωτίστως, οι ευθύνες αυτές αφορούν, πέραν των άμεσα εμπλεκόμενων Υπουργών, τους διαδοχικούς Πρωθυπουργούς αυτών των Κυβερνήσεων, συμπεριλαμβανομένου και του σημερινού Πρωθυπουργού Α. Σαμαρά. Ειδική και ξεχωριστή μνεία κάνουμε στις ευθύνες του Γ. Παπανδρέου, επί Πρωθυπουργίας του οποίου η λίστα έφθασε στην Ελλάδα και κρατήθηκε κρυφή και αναξιποίητη, γεγονός που χρήζει περαιτέρω ουσιαστικής διερεύνησης και εκτίμησης.

Η δε σημερινή προσπάθεια της τρικομματικής κυβέρνησης να συγκαλύψει τις ευθύνες που βαρύνουν περισσότερα του ενός πρόσωπα των προηγούμενων μνημονιακών κυβερνήσεων θα προκαλούσε μόνο γέλιο και οίκτο αν δεν προκαλούσε την οργή και την αγανάκτηση μιας κοινωνίας που καταστρέφεται από τις πολιτικές τους. Η κατεπείγουσα διαδικασία που επιλέγεται για την συγκρότηση επιτροπής προκαταρκτικής εξέτασης με αντικείμενο την άσκηση ποινικής δίωξης αποκλειστικά κατά του κ. Γιώργου Παπακωνσταντίνου, δεν είναι παρά ένα χοντροκομμένο τέχνασμα της σημερινής κυβέρνησης ώστε να συσκοτίσει την υπόθεση σε όλες τις πτυχές της και να προστατεύσει κάθε άλλον εμπλεκόμενο, συμπεριλαμβανομένου, ιδιαιτέρως, του χρήσιμου κ. Βενιζέλου. Ενώ επί μήνες το θέμα της λίστας Λαγκάρντ σερνόταν σε υπουργικούς και κοινοβουλευτικούς διαδρόμους, σε θεσμικές και παραθεσμικές συσκέψεις και όλοι ανεξαιρέτως οι αρμόδιοι υπουργοί και κρατικοί υπάλληλοι είτε ψεύδονταν είτε κωλυσιεργούσαν εξοργιστικά, παρά τις επίμονες οχλήσεις και πιεστικές ερωτήσεις του ΣΥΡΙΖΑ ΕΚΜ, όταν το θέμα φάνηκε ότι ξεφεύγει από τον έλεγχο και γίνεται μη διαχειρίσιμο λόγω της εμπλοκής των οικονομικών εισαγγελέων

επιλέχθηκε η πλέον ανώδυνη για το σύστημα λύση: Να καεί ένας ώστε να προστατευθούν οι υπόλοιποι. Η υπόθεση της λίστας Λαγκάρντ όμως δεν αφορά μόνον έναν Υπουργό (κορυφαίο και καταχειροκροτηθέντα από τους Υπουργούς και Βουλευτές του ΠΑ.ΣΟ.Κ.) αλλά όλους όσοι ενεπλάκησαν με τον έναν ή με τον άλλο τρόπο σε αυτή, όλους όσοι είτε είχαν γνώση της ύπαρξης της και δεν έπραξαν τίποτε, είτε, πολύ περισσότερο, την είχαν στην κατοχή τους και επέλεξαν να παρασιωπήσουν την ύπαρξή της εμπαίζοντας τον ελληνικό λαό και εξαπατώντας το Ελληνικό Κοινοβούλιο επί μακρότατο χρονικό διάστημα.

Η πολιτική σκοπιμότητα της κατεπείγουσας διαδικασίας είναι καταφανής. Κίνητρο, ένας νέος, τρικομματικός- κυβερνητικός «όρκος σιωπής», για να προστατευτεί ο απαραίτητος για την Κυβέρνηση κ. Ευάγγελος Βενιζέλος και να αποσιωπηθούν οι τεράστιες ευθύνες για τους χειρισμούς του κατά την θητεία του ως Υπουργού Οικονομικών και Αντιπροέδρου των Κυβερνήσεων Παπανδρέου-Παπαδήμου, όταν πήρε και κράτησε κρυφά στην κατοχή του, επί μήνες, την περιβόητη λίστα. Το ίδιο ισχύει και για την συντεταγμένη και ενορχηστρωμένη προσπάθεια να περιοριστεί η διερεύνηση στην διαγραφή από τη λίστα τριών ονομάτων, για τα οποία τονίζεται μόνον συγγενειά τους με τον Γ. Παπακωνσταντίνο και παρασιωπώνται οι λουπές σχέσεις και ιδιότητές τους, που τα συνδέουν ευθέως με τη σημερινή και τις προηγούμενες Κυβερνήσεις. Εδώ όμως δεν πρόκειται για μια υπόθεση ο πυρήνας της οποίας έχει να κάνει αποκλειστικά με προστασία προς συγγενικά πρόσωπα ενός Υπουργού, ανεξαρτήτως του ότι αυτοτελώς ένα τέτοιο γεγονός παράγει αναπόδραστα συμπεράσματα για την ηθική απαξία των προθέσεων και των συμπεριφορών ανθρώπων που κράτησαν στα χέρια τους το τιμόνι της χώρας. Το βασικό θέμα είναι προφανώς άλλο και σχετίζεται με την παραθεσμική διαχείριση της λίστας ώστε να μην αξιοποιηθούν οι πληροφορίες που εμπεριέχονταν σε αυτή και να μην διενεργηθούν φορολογικοί έλεγχοι που πιθανόν να έθεταν σε κίνδυνο μεγάλα οικονομικά συμφέροντα. Εξάλλου, σύμφωνα με τις μέχρι σήμερα ανεπίσημες πληροφορίες, που έχουν δει το φως της δημοσιότητας, αφού ακόμη δεν έχουμε λάβει γνώση ούτε της αρχικής ούτε της προσφάτως αποσταλείσης λίστας, προκύπτει ότι αυτή περιελάμβανε στοιχεία που ευθέως παραπέμπουν στο σύστημα διαπλοκής, που λυμαίνεται τη χώρα.

Εν πάση περιπτώσει αποτελεί κοινό τόπο ακόμη για τους πιο φανατικούς υποστηρικτές της μνημονιακής πολιτικής ότι καμία πολιτική σκοπιμότητα δεν μπορεί να είναι σημαντικότερη από το συμφέρον, το δικαίωμα και την αξίωση του ελληνικού λαού να μάθει την αλήθεια. Κανένας εφήμερος πολιτικός σχεδιασμός και καμία μικροπολιτική επιδίωξη δεν είναι υπέρτερη της επιτακτικής ανάγκης να αποδοθεί δικαιοσύνη. Η ανάγκη δε αυτή είναι ακόμη επιτακτικότερη σήμερα που οι κοινοβουλευτικοί και δημοκρατικοί θεσμοί έχουν, με ευθύνη των κυβερνήσεων, απαξιωθεί με αποτέλεσμα να ανθίζουν τα φύτρα του ολοκληρωτισμού και του φασισμού, να θεωρείται ως απάντηση στην οικονομική, πολιτική και κοινωνική κρίση η επιστροφή στις πιο σκοτεινές εποχές της ευρωπαϊκής ιστορίας. Το χρέος όλων για την σε βάθος διερεύνηση όλων των πτυχών της υπόθεσης αυτής είναι τεράστιο και η ετυμηγορία της Ιστορίας θα είναι αμείλικτη.

Ο ΣΥ.ΡΙΖ.Α.- ΕΚΜ δεν θα συμπράξει στη συγκάλυψη, δεν θα αναλάβει ρόλο στο θέατρο σκιών που σκηνοθετεί η τριτοκομματική κυβέρνηση, ένα θέατρο που τροφοδοτεί την περαιτέρω απαξίωση της δημοκρατίας, των συνταγματικών θεσμών και των πολιτειακών λειτουργιών καλλιεργώντας το έδαφος του εκφασισμού της ελληνικής κοινωνίας. Θα συμβάλουμε με όλες μας τις δυνάμεις στην διαλεύκανση της υπόθεσης και στην απόδοση ευθυνών εκεί όπου ανήκουν, ανεξαρτήτως θέσεως των εμπλεκομένων και ενεχομένων προσώπων στην Κυβερνητική, Κομματική ή υπηρεσιακή ιεραρχία.

Πολιτικές όψεις της υπόθεσης Λαγκάρντ

Οι ποινικές πτυχές της υπόθεσης της λίστας Λαγκάρντ έχουν κομβική σημασία για τη χώρα και για την αποκατάσταση της εμπιστοσύνης στους δημοκρατικούς θεσμούς. Ακόμη πιο σημαντικό είναι το πολιτικό σκέλος και τα πολιτικά συμπεράσματα που συνάγονται από την υπόθεση αυτή ανεξαρτήτως της ποινικής της αξιολόγησης:

Το πρώτο πολιτικό συμπέρασμα που προκύπτει τόσο από τα στοιχεία της δικογραφίας όσο και από την δημόσια συζήτηση των τελευταίων ετών είναι ότι η γενικευμένη φοροασυλία που απολαμβάνει η εγχώρια ολιγαρχία του πλούτου είναι δομικό στοιχείο του μοντέλου ανάπτυξης του ελληνικού καπιταλισμού. Πλέον όλοι, ακόμη και οι εκπρόσωποι του αστικού συστήματος εξουσίας αναγκάζονται να παραδεχτούν ότι η φοροδιαφυγή έχει ξεφύγει από κάθε έλεγχο και το συντριπτικό μέρος των κρατικών εσόδων προέρχεται από τους μισθωτούς και τους συνταξιούχους. Εμείς, όμως, προσθέτουμε ότι δεν είναι μόνο η φοροδιαφυγή αλλά και οι νόμιμες φοροαπαλλαγές που απολαμβάνουν βιομήχανοι, εφοπλιστές, εθνικοί προμηθευτές και λοιποί «στυλοβάτες» της εθνικής οικονομίας, από τις οποίες επιτείνεται η επιβάρυνση εργαζομένων, ανέργων, συνταξιούχων. Η νομοθετική παραβίαση του άρθρου 4 του Συντάγματος, για ισότιμη και αναλογική συμμετοχή όλων στα δημόσια βάρη συνδέεται με την συνολική κατάρρευση των δημοσίων εσόδων που επηρέασε καταλυτικά την ένταση της οικονομικής κρίσης στην Ελλάδα. Αυτά, βέβαια, αφήνουν αδιάφορες τις Κυβερνήσεις που συνειδητά επέλεξαν την εξόντωση της εργατικής τάξης και τη θυσία των εργαζομένων αλλά και ολόκληρης της κοινωνίας στο βωμό της περιλάλητης «ανταγωνιστικότητας της ελληνικής οικονομίας».

Η υπόθεση της Λίστας Λαγκάρντ λοιπόν δεν αποτελεί «μεμονωμένο περιστατικό». Αντίθετα, πρόκειται για μια από τις στιγμές κατά τις οποίες οι αμαρτωλές σχέσεις και οι συναλλαγές κάτω από το τραπέζι μεταξύ εγχώρια κεφαλαιοκρατίας και πολιτικής ελίτ της εξουσίας έρχονται στην επιφάνεια. Βεβαίως κανείς δεν δικαιούται να δηλώνει έκπληκτος. Οι σχέσεις και οι συναλλαγές αυτές δεν είναι καινούριες αλλά αντίθετα δομούν το ελληνικό σύστημα εξουσίας της μεταπολίτευσης σε κάθε του πτυχή: Μεγαλοκαναλάρχες και πτωχευμένοι μεγιστάνες των ΜΜΕ, εφοπλιστές, βιομήχανοι, έμποροι όπλων, μεγαλοκατασκευαστές προμηθευτές του Δημοσίου, πάσης φύσεως μικροί ή μεγάλοι

καπιταλιστές είναι ταυτόχρονα προστάτες και προστατευόμενοι ενός πολιτικού συστήματος έτοιμου και ικανού για όλα, πρόθυμοι να κάνει τα πάντα για να εξυπηρετήσει τα συμφέροντά τους (που είναι και δικά του, αλλά συγκρούονται με τα συμφέροντα του ελληνικού λαού) και να εγγυηθεί την επιβίωση τους στον διεθνή κεφαλαιακό ανταγωνισμό. Αυτό έκανε το πολιτικό σύστημα με την λυσσαλέα υποστήριξη της μνημονιακής πολιτικής, αυτό έκανε και με την υπόθεση της λίστας Λαγκάρντ. Στην πρώτη περίπτωση παραβιάζοντας ευθέως και εξακολουθητικά τη συνταγματική νομιμότητα και όχι μόνο, στη δεύτερη περίπτωση παραβιάζοντας εξόφθαλμα τον ίδιο τον ποινικό νόμο.

Το δεύτερο πολιτικό συμπέρασμα που προκύπτει είναι ότι η παραθεσμική και χαοτική λειτουργία του ελληνικού κράτους, εκφάνσεις της οποίας προκύπτουν εναργώς από την συναφή δικογραφία, δεν είναι αποτέλεσμα ανικανότητας, προσωπικών επιλογών και σταθμίσεων αλλά αποτελεί μια ιδιόμορφη, εκλεπτυσμένη και αποτελεσματική «τεχνολογία εξουσίας». Η αποτελεσματικότητα της εξουσίας αυτής ανάγεται ακριβώς σε αυτό που ονομάζεται στρατηγική επιλεκτικότητα του κράτους. Στα τυχαία δήθεν βραχυκυκλώματα των πολιτικών και ελεγκτικών μηχανισμών όταν η θεσμική πρόοδος μιας υπόθεσης θα μπορούσε να βλάψει συγκεκριμένα συμφέροντα συνήθως, αλλά όχι αποκλειστικά, οικονομικής φύσης. Η αποτελεσματικότητα αυτής της τεχνολογίας εξουσίας ανάγεται τελικά στο αντίθετό της, την οργανωτική αναποτελεσματικότητα του επίσημου κρατικού μηχανισμού. Η ελληνική εκδοχή του αστικού συστήματος εξουσίας δεν είναι τίποτα άλλο από ένα πλέγμα επιμέρους δικτύων πολιτικής, διοικητικής και οικονομικής εξουσίας που απλώνει τα πλοκάμια του και αλληλοκαλύπτεται με τους επίσημους κρατικούς θεσμούς, συμπλέκεται και διαπλέκεται μαζί τους και προσπαθεί άλλοτε να επιταχύνει και άλλοτε να βραχυκυκλώσει τη λειτουργία τους με έναν και μοναδικό σκοπό: την αναπαραγωγή του εαυτού του και την συνέχιση μιας πολιτικής που ευνοεί φυσικά την κρατούσα τάξη στο σύνολό της αλλά και συγκεκριμένα ατομικά κεφάλαια που διατηρούν προνομιακές σχέσεις με τμήματα της πολιτικής ελίτ.

Η εξονυχιστική ποινική διερεύνηση, επομένως, της υπόθεσης της λίστας Λαγκάρντ δεν αποτελεί αναγκαιότητα μόνο για να αποδοθεί δικαιοσύνη και να τιμωρηθούν εκείνοι που τέλεσαν αξιόποινες πράξεις σε βάρος του Δημοσίου και του ελληνικού λαού αλλά πρέπει να αποτελέσει ένα αποφασιστικό βήμα για το ριζικό μετασχηματισμό ενός κράτους αλυσοδεμένου και δεσμευμένου να εξυπηρετεί τα οικονομικά συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Προφανώς αυτό δεν μπορεί να είναι το αποτέλεσμα μόνον απλών διοικητικών μέτρων, ούτε μόνον ποινικής τιμωρίας. Η πραγματική εξυγίανση του δημοσίου βίου απαιτεί κοινωνικό και δημοκρατικό έλεγχο των κρατικών μηχανισμών, ανάπτυξη κοιτίδων δημοκρατίας μέσα στους πιο σκοτεινούς και δυσώδεις θύλακες εξουσίας και διάλυση των παραθεσμικών κέντρων και δικτύων του. Σε αυτό το πολιτικό σχέδιο είναι αφοσιωμένος ο ΣΥΡΙΖΑ ΕΚΜ και ακριβώς γι αυτό το λόγο προκαλεί και θα συνεχίσει να προκαλεί την οργή και τη λυσσαλέα επίθεση όσων ευνοούνται από τη διατήρηση της καθεστηκυίας τάξης πραγμάτων, των κομμάτων, των προσώπων και των συμφερόντων που έχουν στρογγυλοκαθήσει στον σβέρκο του Ελληνικού λαού.

Η λίστα Λαγκάρντ, όμως, και πρέπει αυτό να σημειωθεί με κάθε έμφαση, είναι μία λίστα που προέρχεται από ένα μόλις υποκατάστημα μιας και μόνης τράπεζας. Πόσες είναι στην πραγματικότητα οι λίστες κανείς δεν μπορεί να το γνωρίζει και τούτο οφείλεται ακριβώς στο θεσμικό πλαίσιο του νεοφιλελευθερισμού που κατοχυρώνει την ελεύθερη κίνηση των κεφαλαίων και με πρόσχημα την προστασία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων προστατεύει το τραπεζικό απόρρητο μετατρέποντας το παγκόσμιο τραπεζικό σύστημα σε ένα τεράστιο πλυντήριο παράνομου χρήματος, χρήματος του οποίου η προέλευση είναι άγνωστη, χρήματος που δεν έχει φορολογηθεί. Το ελληνικό, ευρωπαϊκό και παγκόσμιο τραπεζικό σύστημα είναι δομημένο με τέτοιο τρόπο ώστε να βάζει διαρκώς εμπόδια στους αναγκαίους φορολογικούς και δικαστικούς ελέγχους των επιμέρους αρχών, να δημιουργεί ένα πραγματικό λαβύρινθο μέσα στον οποίο ο έλεγχος των κινήσεων του μαύρου χρήματος είναι σχεδόν αδύνατος. Και δεν πρόκειται φυσικά μόνο για τις τράπεζες. Οι Έλληνες καπιταλιστές, διαθέτουν αμύθητα κεφάλαια επενδεδυμένα στο εξωτερικό, σε υπεράκτιες εταιρίες, χρηματοπιστωτικά funds, σε μετοχές, ομόλογα και αμοιβαία κεφάλαια. Και είναι ακριβώς το νεοφιλελεύθερο θεσμικό πλαίσιο που εμποδίζει τις επιμέρους αρχές να ελέγξουν το μέγεθος των τοποθετήσεων αυτών καθώς και την προέλευση τους. Εδώ προκύπτει για εμάς το τεράστιο πολιτικό θέμα, η ανάγκη για την αμφισβήτηση των ιερών και των οσίων του σύγχρονου παγκόσμιου συστήματος εξουσίας, η ανάγκη θέσπισης αυστηρότατων μέτρων για τον έλεγχο της κίνησης κεφαλαίων, τον περιορισμό των δυνατοτήτων που αυτή τη στιγμή δίνονται στον αστικό κόσμο, σε μεγάλους και μικρούς επιχειρηματίες, να αποφεύγουν την φορολόγηση, να ξεπλένουν χρήμα, να συσσωρεύουν πλούτο σε βάρος των εργαζομένων. Πέρα λοιπόν από την ποινική διάσταση του ζητήματος ο ΣΥΡΙΖΑ ΕΚΜ δεν μπορεί παρά να αναδείξει και αυτή την πολιτική πλευρά του. Την ανάγκη για μια ριζική ανατροπή του νεοφιλελεύθερου θεσμικού πλαισίου σε Ελλάδα και Ευρώπη που αποτελεί τη μήτρα από την οποία προέρχεται το μεγαλύτερο σκάνδαλο της σύγχρονης ιστορίας: Η συσσώρευση πλούτου των λίγων σε βάρος ολόκληρης της κοινωνίας.

2. Κοινοβουλευτικό και δικονομικό ιστορικό της υπόθεσης:

Η φορολόγηση καταθέσεων εξωτερικού και των καταθέσεων στην Ελβετία αποτέλεσε αντικείμενο πολυετούς και εκτεταμένου κοινοβουλευτικού ελέγχου από πλευράς του ΣΥ.ΡΙΖ.Α. στις προηγούμενες κοινοβουλευτικές περιόδους. Επισημαίνοντας την παραβίαση της συνταγματικής επιταγής για ισότιμη συμμετοχή των πολιτών στα δημόσια βάρη «ανάλογα με τις δυνάμεις τους», ο ΣΥ.ΡΙΖ.Α. έθετε επιτακτικά το ζήτημα και οι Κυβερνήσεις συνήθως απαντούσαν με ευχολόγια ή την επίκληση πρακτικών δυσχερειών. Σε ερωτήσεις που έγιναν στην διάρκεια της προηγούμενης Βουλής, οι Υπουργοί Οικονομικών απαντούσαν κατηγορηματικά ότι δεν υπάρχουν στοιχεία για την φορολόγηση τέτοιων καταθέσεων ή απαντούσαν ότι είναι απαραίτητη η σύναψη διακρατικής συμφωνίας με την Ελβετία, η οποία, δήθεν, ήταν ζήτημα ημερών ήδη από τον...Οκτώβριο 2011! Πολλές φορές μάλιστα, χρησιμοποιούσαν την “επικείμενη” ανά πάσα στιγμή υπογραφή της συμφωνίας ως φόβητρο για να κάνουν τους βουλευτές να πάψουν να ρωτούν για τις καταθέσεις στην

Ελβετία. Όποιος τολμούσε να ρωτήσει τι γίνεται με τη φορολόγηση των καταθέσεων αυτών, υφίστατο τα πυρά του «Υπεύθυνου Υπουργού», διότι «έθετε σε διακινδύνευση» ή «τορπίλιζε» την πάντοτε «επικείμενη» συμφωνία..!

Τον Αύγουστο 2012 οι βουλευτές του ΣΥ.ΡΙΖ.Α.-Ε.Κ.Μ. Π. Κουρουμπλής, Ζωή Κωνσταντοπούλου και Παναγιώτης Λαφαζάνης κατέθεσαν προς τους Υπουργούς Οικονομικών και Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων ερώτηση σχετικά με την χρήση και κτήση από τις Ελληνικές Αρχές στοιχείων ελλήνων καταθετών από c.d. που είχαν στην κατοχή τους οι Γερμανικές Αρχές. Ο Υπουργός Οικονομικών απάντησε ότι τέτοια στοιχεία δεν ήταν καν δυνατόν να ζητηθούν από τις Γερμανικές Αρχές[2]!

Με αυτό το δεδομένο, και έχοντας την άποψη ότι αποτελεί υποχρέωση του Υπουργείου να αναζητά διαφυγούσα φορολογική ύλη αξιοποιώντας και τις διεθνείς συμβάσεις που ισχύουν για τη χώρα μας, οι βουλευτές του ΣΥ.ΡΙΖ.Α.-Ε.Κ.Μ. Παναγιώτης Κουρουμπλής και Ζωή Κωνσταντοπούλου απηύθυναν στις 25/9/2012 Διάβημα και Αίτημα προς τους Οικονομικούς Εισαγγελείς (αρ. πρωτ. 303/25-9-2012), ζητώντας να διερευνηθεί το ζήτημα, αλλά και να διαλευκανθούν δημοσιεύματα που είχαν δει το φως της δημοσιότητας κατά τις ημέρες εκείνες και έφεραν λίστα «1.991 ονομάτων» να έχει παραδοθεί στον κ. Παπακωνσταντίνου και να αγνοείται η τύχη του. Χαρακτηριστικά αναφέρεται στο ανωτέρω διάβημα: «Οι απαντήσεις που δόθηκαν από πλευράς των Υπουργείων [...] παρίστανται προσχηματικές και αναδεικνύουν απροθυμία διερεύνησης των υποθέσεων αυτών και, κυρίως, απόκτησης πρόσβασης στα στοιχεία που άλλες χώρες κατέχουν και χρησιμοποιούν. Η ίδια εγκληματική απραξία αναδεικνύεται εν σχέσει με τη λίστα Falciani, που φέρεται ότι παρέδωσε στον τότε Υπουργό Οικονομικών κ. Παπακωνσταντίνου η τότε Γαλλίδα Υπουργός Οικονομικών και νυν επικεφαλής του Δ.Ν.Τ. κα Κριστίν Λαγκάρντ. Η άνω λίστα φέρεται να περιείχε 1.991 ονόματα ελλήνων[3], πλην όμως φέρεται να αγνοείται η τύχη της μετά την παράδοσή της στον κ. Παπακωνσταντίνου [...] Η φοροδιαφυγή και μάλιστα σε αυτό το επίπεδο και σε αυτή τη μορφή, επιτάσσει την αποφασιστική παρέμβαση της Δικαιοσύνης, ως ελάχιστο μέτρο αποκατάστασης της κοινωνικής δικαιοσύνης, αλλά και της εμπιστοσύνης των πολιτών στους θεσμούς».

Με βάση τα σχετικά δημοσιεύματα και το διάβημα-αναφορά των βουλευτών του ΣΥ.ΡΙΖ.Α. παραγγέλθηκε στις 27/9/2012 προκαταρκτική εξέταση με αντικείμενο τον «εντοπισμό της συγκεκριμένης λίστας, τη διερεύνηση της πορείας της μετά την παραλαβή της, τα εμπλεκόμενα με αυτήν πρόσωπα (υπηρεσιακά) και τις επ' αυτής (λίστας) ενέργειές τους», σε κάθε δε περίπτωση «ως προς το περιεχόμενό της τη διενέργεια των προβλεπομένων νομίμων, προς την κατεύθυνση διακριβώσεως ενδεχόμενης διαπράξεως αυτεπαγγέλτως διωκομένων αξιοποιώνων πράξεων οικονομικών εγκλημάτων (Ν. 2523/1997, ν. 3691/08) ή και συναφών προς αυτά (άρ. 17Α Ν. 2523/1997)»

Η δημοσιοποίηση της παραγγελθείσης προκαταρκτικής εξετάσεως προκάλεσε αλυσιδωτές αντιδράσεις και δημόσιες δηλώσεις των πρώην Υπουργών Οικονομικών Γ. Παπακωνσταντίνου και Ε. Βενιζέλου και των πρώην επικεφαλής του Σ.Δ.Ο.Ε. Ι. Καπελέρη και Ι. Διώτη, από τις οποίες προέκυπτε ότι τα πρόσωπα αυτά είχαν λάβει στην κατοχή τους ολόκληρη ή μέρος της λίστας, αλλά δεν είχαν προβεί σε καμμία επίσημη ενέργεια αξιοποίησής της, ο καθένας δε προσπαθούσε με έμμεσο τρόπο να στρέψει τις υποψίες των ευθυνών σε άλλον, χωρίς παράλληλα να αιτιάζεται ευθέως κάποιον για κάτι.

Ακολούθησε προκαταρκτική εξέταση, κατά τη διάρκεια της οποίας κλήθηκαν ως ύποπτοι οι δύο πρώην επικεφαλής του Σ.Δ.Ο.Ε. και παρείχαν εξηγήσεις. Την 31/10/2012[4] οι οικονομικοί Εισαγγελείς, κρίνοντας ότι, για τον μέχρι τότε χειρισμό της υπόθεσης προέκυπταν ευθύνες Κυβερνητικών Προσώπων, για τις οποίες υποχρεούντο να διαβιβάσουν αμελλητί τη δικογραφία στη Βουλή, προέβησαν στην εν λόγω διαβίβαση, κρατώντας παράλληλα αντίγραφα για τη συνέχιση της προκαταρκτικής εξέτασης ως προς τα μη κυβερνητικά ενεχόμενα πρόσωπα. Η ανωτέρω δικογραφία απεστάλη, τελικώς, στον Υπουργό Δικαιοσύνης από τον Προϊστάμενο τους Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου μόλις στις 26/11/2012 και από τον Υπουργό στη Βουλή την 27/11/2012[5], οπότε πρωτοκολλήθηκε στο Γραφείο Προέδρου (Αρ. πρωτ. Ειδικής Γραμματείας Προέδρου Βουλής 2833/27-11-2012). Από την ημερομηνία εκείνη, χορηγήθηκαν αντίγραφα της στο ΣΥ.ΡΙΖ.Α.-Ε.Κ.Μ. μόλις στις 3/1/2012, κατόπιν πολλών προφορικών και γραπτών διαβημάτων.

Αυτοτελώς η διαβίβαση της δικογραφίας στη Βουλή κατά το στάδιο εκείνο, κατά το οποίο ερευνητέα, στο πλαίσιο της αρχικής προκαταρκτικής εξέτασης, ήταν η υπεξαγωγή της αρχικής λίστας και οι σχετικοί με αυτήν χειρισμοί, είναι πρόδηλο ότι αφορούσε, τουλάχιστον, αμφότερα τα κυβερνητικά πρόσωπα που είχαν λάβει στην κατοχή τους τη λίστα, δηλαδή τους Γ. Παπακωνσταντίνου και Ε. Βενιζέλο, οι οποίοι άλλωστε είχαν εξετασθεί ως μάρτυρες ενώπιον των Οικονομικών Εισαγγελιών.

Ωστόσο, στο στάδιο εκείνο, κανένα από τα Κόμματα της Συγκυβέρνησης ούτε και ο Πρόεδρος της Βουλής έκανε την παραμικρή ενέργεια για την συνέχιση της πορείας της δικογραφίας.

Εν τω μεταξύ, στην Επιτροπή Θεσμών και Διαφάνειας της Βουλής έλαβε χώρα η εξέταση της υπόθεσης της λίστας Λαγκάρντ, από τις 3 Οκτωβρίου 2012 μέχρι την 1 Νοεμβρίου 2012 [ημερομηνία κατά την οποία ανακοινώθηκε η διαβίβαση της δικογραφίας από τους Οικονομικούς Εισαγγελείς στην Βουλή, οπότε, περιέργως, οι βουλευτές των κομμάτων της συγκυβέρνησης έκαναν ό,τι μπορούσαν για να σταματήσει η εκκινηθείσα διερεύνηση].

Η εξέταση της υπόθεσης στην Επιτροπή Θεσμών και Διαφάνειας ξεκίνησε από σύμπτωση: κατά την πρώτη ημέρα συνεδρίασης της Επιτροπής, είχαν κληθεί ενώπιόν της τρεις πρώην και ο νύν επικεφαλής του Σ.Δ.Ο.Ε. (οι κκ. Ι. Καπελέρης, Ι. Διώτης, Σπ. Κλαδάς και Κ. Στασινόπουλος), κατόπιν αιτήματος του βουλευτή κ. Α. Κακλαμάνη, σε σχέση με δημοσιεύματα περί υποτιθέμενης λίστας «32 πολιτικών προσώπων που ελέγχονται από το Σ.Δ.Ο.Ε.», που είχαν προκληθεί από σχετική απάντηση του Υπουργού Οικονομικών στο βουλευτή της ΔΗΜ.ΑΡ. Ν. Τσούκαλη. Ο αρχικός σκοπός της κλήσης των ανωτέρω ήταν να προσδιορισθεί ο τρόπος, οι συνθήκες και τα προβλήματα λειτουργίας του Σ.Δ.Ο.Ε. και να διαλευκανθεί εάν ίσχυαν ή όχι τα περί λίστας «32 πολιτικών προσώπων». Ωστόσο, κατά τις ημέρες εκείνες η επικαιρότητα είχε σχεδόν μονοπωληθεί από τις δημόσιες δηλώσεις των κκ. Παπακωνσταντίνου, Βενιζέλου, Διώτη, Καπελέρη σε σχέση με τη λίστα Λαγκάρντ και, έτσι, η διερεύνηση αρχικώς επεκτάθηκε και, τελικώς, επικεντρώθηκε στο θέμα αυτό.

Με αίτημα των βουλευτών του ΣΥ.ΡΙΖ.Α.-Ε.Κ.Μ. που συμμετείχαν στην Επιτροπή, κλήθηκαν επίσης ενώπιόν της οι πρώην και ο νυν Υπουργός Οικονομικών και, ειδικότερα, οι κκ. Παπακωνσταντίνου, Βενιζέλος, Σαχινίδης και Στουρνάρας. Από τις καταθέσεις και τοποθετήσεις όλων των ανωτέρω προσώπων, προέκυψαν πλείστα νεότερα στοιχεία και αντιφάσεις, αλλά και η φερόμενη γνώση και εμπλοκή στην υπόθεση περισσότερων υψηλόβαθμων κυβερνητικών προσώπων και υπηρεσιακών παραγόντων, μεταξύ των οποίων ο πρώην Αρχηγός της Ε.Υ.Π. Κ. Μπίκας, ο πρώην Νομικός Σύμβουλος του Υπουργείου Οικονομικών Α. Μπάνος, ο πρώην Γενικός Γραμματέας του Υπουργείου Οικονομικών Η. Πλασκοβίτης, ο πρέσβυς της Ελλάδας στο Παρίσι Κ. Χαλασάνης, η πρώην διευθύντρια του γραφείου του κ. Παπακωνσταντίνου, αλλά και ο πρώην Πρωθυπουργός Γ. Παπανδρέου, για τον οποίο ο κ. Παπακωνσταντίνου είπε, χαρακτηριστικά, ότι είχε ενημερωθεί για τη λίστα και ότι του έδωσε την εντολή να προχωρήσει, αλλά και ότι, από κοινού με τον κ. Παπακωνσταντίνου, συναντήθηκε με τον Διοικητή της HSBC Ελβετίας στο Νταβός στα τέλη Ιανουαρίου 2011, δηλαδή σε χρόνο κατά τον οποίο η λίστα ήταν στην κατοχή του κ. Παπακωνσταντίνου.

Από τους βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ- Ε.Κ.Μ. ζητήθηκε να κληθούν όλα τα ανωτέρω πρόσωπα, προκειμένου να συνεχισθεί η διερεύνηση. Στην ψηφοφορία που έγινε, το αποτέλεσμα διαμορφώθηκε σε 6 κατά της συνέχισης (5 βουλευτές της Ν.Δ. και 1 βουλευτής του Κ.Κ.Ε., ενώ απών κατά την ψηφοφορία ήταν ο βουλευτής του ΠΑ.ΣΟ.Κ.) και 5 υπέρ της συνέχισης (οι 3 βουλευτές του ΣΥ.ΡΙΖ.Α.-Ε.Κ.Μ. Στ. Κοντονής, Ζ. Κωνσταντοπούλου και Π. Λαφαζάνης, ο βουλευτής των Αν. Ελλ. και ο βουλευτής της Χρ.Α.). Ο βουλευτής της ΔΗΜ.ΑΡ. Ν. Τσούκαλης ψήφισε «παρών». Μετά τη δημοσιοποίηση του αποτελέσματος, το Κ.Κ.Ε. έκανε δημόσια δήλωση ότι «δεν θα είχε αντίρρηση να κληθούν νέα πρόσωπα και ο Γ. Παπανδρέου». Ωστόσο, μολοντί οι βουλευτές του ΣΥ.ΡΙΖ.Α.- Ε.Κ.Μ. ζητούσαν επανειλημμένως να μπει εκ νέου το θέμα σε ψηφοφορία, ο Πρόεδρος της Επιτροπής αρνείτο επί σχεδόν 1,5 μήνα να διεξαχθεί η σχετική συζήτηση και ψηφοφορία. Στη συνεδρίαση της Επιτροπής Θεσμών και Διαφάνειας της 6/12/2012, οι βουλευτές του ΣΥ.ΡΙΖ.Α.-Ε.Κ.Μ. ζήτησαν εκ νέου τη συζήτηση της υπόθεσης της λίστας Λαγκάρντ και την

κλήτευση επιπλέον προσώπων προς εξέταση, και, συγκεκριμένα, των ήδη προταθέντων (Γ. Παπανδρέου, Κ. Μπίκα, Τ. Μπάνου, Η. Πλασκοβίτη κλπ) αλλά και άλλων, μεταξύ των οποίων ο Γ. Ραγκούσης, που είχε δηλώσει ότι τώρα εξηγούνται ανεξήγητες για τον ίδιο επιλογές της Κυβέρνησης Παπανδρέου. Ο Πρόεδρος της Επιτροπής δεσμεύθηκε να συζητηθεί το θέμα στην επόμενη συνεδρίαση, της 13/12/2012, οπότε και πάλι δεν συζητήθηκε, και δεν τέθηκε καν στην ημερήσια διάταξη. Κατά τη συνεδρίαση της Επιτροπής της 19/12/2012, οι βουλευτές του ΣΥ.ΡΙΖ.Α.-Ε.Κ.Μ. απαίτησαν να τεθεί σε ψηφοφορία το ζήτημα και να συζητηθεί η συνέχιση της έρευνας για τη λίστα Λαγκάρντ, στηλιτεύοντας την παρελκυστική πολιτική που ακολουθείτο. Το αποτέλεσμα της ψηφοφορίας ήταν και πάλι οριακό, με πολλές ενδιαφέρουσες μεταβολές ψήφων, που διαμόρφωσαν την απορριπτική απόφαση, με 7 ψήφους έναντι 6. Υπέρ της συνέχισης των ερευνών ψήφισαν οι βουλευτές του ΣΥ.ΡΙΖ.Α.-Ε.Κ.Μ., των ΑΝ.ΕΛΛ. και του Κ.Κ.Ε., καθώς και ο βουλευτής της Ν.Δ. Μ. Κεφαλογιάννης. Κατά της συνέχισης των ερευνών ψήφισαν οι βουλευτές της Ν.Δ., του ΠΑΣΟΚ, της Χρ. Αυγ., και της ΔΗΜΑΡ. Ο εκπρόσωπος, μάλιστα, της ΔΗΜ.ΑΡ. Ν. Τσοούκαλης δήλωσε ότι ήταν έτοιμος να συντάξει πρόταση σύστασης προανακριτικής επιτροπής, αλλά δεν είχε τους απαιτούμενους βουλευτές (προδήλως υπονοώντας ότι Ν.Δ. και ΠΑ.ΣΟ.Κ. δεν θα υπέγραφαν μια τέτοια πρόταση, που αυτονοήτως, δεν μπορούσε παρά να στρέφεται κατά αμφοτέρων των πρώην Υπουργών)

Ο ΣΥ.ΡΙΖ.Α.- Ε.Κ.Μ. κατήγγειλε την ευθεία απόπειρα συγκάλυψης του θέματος για το οποίο εκκρεμούσε ήδη η διαβιβασθείσα από τους Οικονομικούς Εισαγγελείς ποινική δικογραφία, που ίδρυε υποχρέωση των βουλευτών να συμβάλουν στην διαλεύκανση της υπόθεσης και στην απόδοση των ποινικών ευθυνών στους υπαιτίους. Κατήγγειλε, επίσης, την αδικαιολόγητη βραδύτητα με την οποία κινείται το Υπουργείο Οικονομικών για την ανάκτηση του πρωτότυπου αρχείου από τη Γαλλία, ενώ αυτό φερόταν ότι είχε ζητηθεί από τις 12 Οκτωβρίου 2012. Σημειωτέον ότι, αντίθετα με όσα ανακριβή λέγονται, η ενέργεια του Υπουργού Οικονομικών να αναζητήσει την πρωτότυπη λίστα από τις Γαλλικές Αρχές δεν ήταν ούτε αυθόρμητη ούτε άμεση: ενώ το θέμα είχε ανακύψει από τα τέλη Σεπτεμβρίου 2012, ο νυν Υπουργός απηύθυνε έγγραφο προς τις Γαλλικές Αρχές, μόνον κατόπιν σχετικού εγγράφου των Εισαγγελέων Οικονομικού Εγκλήματος με αρ. πρωτ. 1484 ΚΔΕ/8-10-2012, με το οποίο του γνώριζαν: «κρίνομεν σκόπιμον να προβή η Υπηρεσία σας στην επαναζήτηση του συγκεκριμένου CD και παρακαλούμεν, επί του τελευταίου τούτου, να έχομεν σχετική, θετική ή αρνητική, ενημέρωση».

Δύο ημέρες μετά την απόφαση της Επιτροπής Θεσμών και Διαφάνειας να σταματήσει η διερεύνηση (19-12-2012), το βράδυ της Παρασκευής 21 Δεκεμβρίου 2012, ενώ είχαν διακοπεί οι εργασίες της Βουλής λόγω εορτών, ανακοινώθηκε η κτήση του πρωτότυπου αρχείου από το Υπουργείο Οικονομικών. Ο ΣΥ.ΡΙΖ.Α.-Ε.Κ.Μ. απηύθυνε ερώτημα (24-12-2012) για τους λόγους της τόσο μεγάλης καθυστέρησης και αναμένεται απάντηση. Το νέο ηλεκτρονικό αρχείο σε c.d. εξετάσθηκε και διαπιστώθηκε ότι περιείχε 3 επιπλέον αρχεία από το αρχικό, τα οποία μάλιστα αντιστοιχούσαν σε πρόσωπα συνδεδόμενα συγγενικά με τον Γ. Παπακωνσταντίνου, αλλά και με τη σημερινή και προηγούμενες Κυβερνήσεις.

Σχετικώς απεστάλησαν συμπληρωματικά στοιχεία στη Βουλή, από τους Οικονομικούς Εισαγγελείς την Πέμπτη 27 Δεκεμβρίου 2012. Αίφνης, όλα άλλαξαν. Αυτό το τμήμα της δικογραφίας διαβιβάσθηκε σε μία ημέρα από τον Αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου στον Υπουργό και από τον τελευταίο στη Βουλή, την Παρασκευή 28 Δεκεμβρίου 2012, χορηγήθηκε από τον Πρόεδρο της Βουλής σε κόμματα και βουλευτές, αλλά και δημοσιεύθηκε στο διαδίκτυο σχεδόν αστραπιαία.

Ν.Δ.-ΠΑ.ΣΟ.Κ. ΔΗΜ.ΑΡ. εμφανίσθηκαν ξαφνικά πανέτοιμα να παραπέμψουν τον Γ. Παπακωνσταντίνου και μόνον, για νόθευση εγγράφου και μόνον, και υπέβαλαν αμέσως, Παραμονή Πρωτοχρονιάς, πρόταση δίωξης εναντίον του αποκλειστικά για το αδίκημα της νόθευσης του εγγράφου. Ποιού εγγράφου; Αυτού που κρατούσε στο συρτάρι του ο κ. Βενιζέλος επί 14 μήνες. Ούτε λέξη για την υπεξαγωγή του εγγράφου αυτού από Γ. Παπακωνσταντίνου και Ε. Βενιζέλο από την ημέρα παραλαβής του μέχρι τις 2 Οκτωβρίου 2012. Ούτε λέξη για τη ζημία του δημοσίου συμφέροντος από τη μη αξιοποίηση της λίστας αυτής, με 2062 καταθέτες επί 2,5 και πλέον χρόνια, κατά τα οποία τα ίδια πρόσωπα, ως Υπουργοί Οικονομικών των Κυβερνήσεων Παπανδρέου και Παπαδήμου, επέδραμαν σε μισθούς, συντάξεις και επιδόματα των αδυνάμων. Τελικώς, το αδίκημα κατά τη Ν.Δ., το ΠΑ.ΣΟ.Κ. και τη ΔΗΜ.ΑΡ. δεν είναι ότι απεκρύβη από το Δημόσιο, στο σύνολό του, και επί 2-2,5 χρόνια, ένα στοιχείο- πειστήριο πολύτιμο για την είσπραξη φόρων, που παρείχε πληροφορίες για 2.062 καταθέτες, αλλά μόνον ότι το αρχείο αυτό, που ο κ. Βενιζέλος κρατούσε ερμητικά κρυφό από το Δημόσιο και από τη Βουλή, περιείχε 3 ονόματα λιγότερα, τα ονόματα των ανωτέρω προσώπων.

Όσοι στοιχειωδώς γνωρίζουν και αντιλαμβάνονται, εξεγείρονται με την υποκρισία και την μεθόδευση μιας ακρωτηριασμένης, αποσπασματικής και μονομερούς κατηγορίας, που, δια της έντεχνης διατύπωσής της, ωφελεί και τον κ. Παπακωνσταντίνου (αφήνοντάς τον στο απυρόβλητο για όλη την περιγραφόμενη στην παρούσα συμπεριφορά του και παρέχοντάς του αυτοτελώς υπερασπιστικά επιχειρήματα που δεν υποστηρίζονται από τα στοιχεία της δικογραφίας) και, τελικώς, εξυπηρετεί πρωτίστως την πολιτική σκοπιμότητα στήριξης του Ε. Βενιζέλου, αδιαφορώντας για τις ευθύνες του για τη βλάβη του Ελληνικού Δημοσίου. Τέτοιες μεθοδεύσεις σε καμμία περίπτωση δεν υπηρετούν την αλήθεια, ούτε, βέβαια, την ανάγκη διαφάνειας, δικαιοσύνης και απόδοσης ευθυνών.

Ο ΣΥ.ΡΙΖ.Α.-Ε.Κ.Μ., τηρώντας στάση ευθύνης, δεν ενδίδει σε τέτοιου είδους τακτικισμούς. Η υπόθεση της λίστας Λαγκάρντ πρέπει να διαλευκανθεί πλήρως και η απόδοση ευθυνών δεν επιτρέπεται να εξαρτάται από το πόσο χρήσιμος είναι για την Κυβέρνηση οποιοσδήποτε εμπλέκεται σε αυτήν. Στα πλαίσια των εργασιών της Επιτροπής Θεσμών και Διαφάνειας, οι βουλευτές του ΣΥ.ΡΙΖ.Α.-Ε.Κ.Μ. έκαναν το καθήκον τους, σε πείσμα της διαρκούς προσπάθειας συσκότισης, συγκάλυψης, αποπροσανατολισμού και επικοινωνιακού

αντιπερισπασμού, που επιχειρούσαν οι βουλευτές των κομμάτων της Κυβέρνησης. Υπέβαλαν επίμονα ερωτήσεις (πολλές από τις οποίες δεν έχουν απαντηθεί μέχρι σήμερα), έκαναν προτάσεις για κλήση επιπλέον προσώπων και ζήτησαν την συνέχιση διερεύνησης της υπόθεσης, έχοντας πλήρη συνείδηση της ποινικής διάστασής της, που προέκυπτε κατά τρόπο απροσμάχητο εξαρχής.

Στο ίδιο πνεύμα εντάσσεται η υποβολή της παρούσας προτάσεως, για την σύσταση Επιτροπής προκαταρκτικής εξέτασης των ενδεχόμενων ποινικών ευθυνών των Γ. Παπακωνσταντίνου και Ε. Βενιζέλου, για τους οποίους ήδη προκύπτουν σοβαρά στοιχεία, που στηρίζονται αλλά δεν περιορίζονται στα περιεχόμενα στη δικογραφία αποδεικτικά μέσα. Από την πορεία της εξέτασης και από όσα προκύψουν θα εξαρτηθεί η περαιτέρω στάση μας ως προς άλλα πρόσωπα και αδικήματα που δεν περιλαμβάνονται στην παρούσα.

3. Πραγματικά περιστατικά

A. Η λίστα Falciani- εργαλείο είσπραξης δισεκατομμυρίων ευρώ σε φόρους από άλλες Ευρωπαϊκές χώρες

Η διεθνώς γνωστή ως λίστα Falciani, ένα σύνολο αρχείων καταθέσεων σε υποκατάστημα της τράπεζας HSBC Ελβετίας, αποτέλεσε αντικείμενο αξιοποίησης από τις διωκτικές και φορολογικές αρχές πολλών χωρών-μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης (Γαλλία, Ισπανία, Ιταλία, Γερμανία, Μεγάλη Βρετανία) από τα τέλη 2008- αρχές 2009 και εντεύθεν. Η Γαλλία, ως πρώτη χώρα που χρησιμοποίησε τη λίστα, απέστειλε, μέσω διακρατικής συνεργασίας το περιεχόμενό της στις υπόλοιπες χώρες. Όλες οι χώρες που τη χρησιμοποίησαν αποκόμισαν πολύ σημαντικά δημοσιονομικά οφέλη, ύψους δισεκατομμυρίων ευρώ, από φόρους που εισπράχθηκαν χάρη στα στοιχεία της λίστας, για καταθέσεις οι οποίες δεν είχαν μέχρι τότε φορολογηθεί. Η Γαλλία φέρεται να εισέπραξε 1,2 δισ. ευρώ, η Ιταλία 570 εκατ. ευρώ, η Ισπανία 6 δισ. ευρώ. Ακόμη και σε χώρες όπου διατυπώθηκαν αμφισβητήσεις της νομιμότητας του συγκεκριμένου αρχείου ως αποδεικτικού μέσου, οι αρμόδιες αρχές ενήργησαν άμεσα, αποφασιστικά, αποτελεσματικά και εντός των ορίων των καθηκόντων και των εξουσιών τους, χρησιμοποιώντας τις πολύτιμες πληροφορίες που περιείχε το αρχείο αυτό. Η τεράστια αξία των περιεχομένων στο αρχείο πληροφοριών προκύπτει εξάλλου και από το γεγονός ότι η λίστα αυτή φερόταν να διατίθεται σε αρχές ξένων κρατών έναντι ιδιαιτέρως υψηλού αντιτίμου, ενώ η ίδια η Καγκελάριος Μέρκελ είχε δημοσίως δηλώσει, το έτος 2010, ότι προτίθετο να την αποκτήσει αντί υψηλότερου αντιτίμου.

B. Η λίστα Falciani και η Ελλάδα της κρίσης και του Μνημονίου: από τη λίστα Falciani στη λίστα Lagarde

Στην Ελλάδα της κρίσης, ωστόσο, το ίδιο αρχείο που άλλα κράτη-μέλη της Ε.Ε. αξιοποίησαν πάραυτα, είχε άδοξη τύχη: ακολούθησε την πλέον εξωθεσμική και παραθεσμική διαδρομή, που το οδηγούσε κάθε φορά στην προνομιακή κτήση, πρόσβαση και χρήση (ή αλλιώς στην τσέπη και στο συρτάρι) προσώπων που ασκούσαν εξουσία από υψηλότερες κυβερνητικές και υπηρεσιακές θέσεις. Παρά το θεσμικό τους ρόλο και την αποστολή τους, κανένα από τα πρόσωπα αυτά δεν ενήργησε υπηρεσιακά, προς υπεράσπιση, προστασία και εξυπηρέτηση του δηmosίου συμφέροντος, παρά την επίσημη ρητορική τους, η οποία ταύτιζε απόλυτα το δημόσιο συμφέρον με την επιτακτική πάταξη της φοροδιαφυγής, την αναγκαιότητα είσπραξης φόρων για εισοδήματα και περιουσίες που δεν είχαν φορολογηθεί και την εισροή χρημάτων στο δημόσιο ταμείο. Χαρακτηριστικές και δηλωτικές οι αναφορές τους στην εκπλήρωση των φορολογικών υποχρεώσεων ως «το νέο πατριωτικό καθήκον».

Έτσι, στην Ελλάδα που εισήχθη βίαια και πραξικοπηματικά στο Μνημόνιο της επιτήρησης και της εξαθλίωσης του Ελληνικού λαού, τα ίδια πρόσωπα που διεκδίκησαν και ανέλαβαν την ευθύνη αυτής της επιλογής «για τη σωτηρία του τόπου», επέδειξαν προκλητικά ζημιογόνο στάση και βλαπτική για τη χώρα συμπεριφορά, αποστερώντας με πρόθεση και ενσυνειδήτως από το Ελληνικό Δημόσιο τα στοιχεία που θα οδηγούσαν στην είσπραξη φόρων, στην ενδεχόμενη κατάσχεση και δήμευση περιουσιακών στοιχείων που αποτελούσαν προϊόντα εγκλήματος, στην ανάκτηση αδικαιολόγητου πλουτισμού σε βάρος τους Ελληνικού Δημοσίου και που θα συνέβαλλαν στην ελάφρυνση των βαρών των οικονομικά ασθενέστερων.

Ειδικότερα:

Σύμφωνα με τα μέχρι σήμερα στοιχεία, η λεγόμενη λίστα Falciani κατέστη αντικείμενο επεξεργασίας και επιλογής των αρχείων και ονομάτων που αφορούσαν καταθέτες με φορολογική υποχρέωση στην Ελλάδα. Η λίστα έφθασε στα χέρια του τότε Έλληνα Υπουργού Οικονομικών κ. Γιώργου Παπακωνσταντίνου σε χρόνο μη προσδιορισθέντα ακόμη χρονικά, ο οποίος ανάγεται οπωσδήποτε σε σημείο προγενέστερο του Οκτωβρίου 2010 και, σύμφωνα με δημοσιεύματα της εποχής, αλλά και καταθέσεις εμπλεκομένων, είναι πιθανό να ανάγεται σε χρόνο προ της ένταξης της χώρας μας στο καθεστώς του Μνημονίου και της επιτήρησης. Σημειωτέον ότι, εάν αυτό αποδειχθεί, είναι αυτονόητο ότι οι περιγραφόμενες εδώ ποινικές ευθύνες για τους χειρισμούς εν σχέσει με το συγκεκριμένο αρχείο-στοιχείο επιτείνουν τις ευθύνες για την υπαγωγή της χώρας μας στο Μνημόνιο. Σε κάθε δε περίπτωση, αποτελεί πανθομολογούμενο γεγονός ότι τόσο η ηγεσία του Υπουργείου Οικονομικών όσο και η ηγεσία της ΕΥΠ γνώριζε για την ύπαρξη του συγκεκριμένου αρχείου και στοιχείου οπωσδήποτε προ της υπαγωγής της χώρας μας στο Μνημόνιο.

Για την απόκτηση της συγκεκριμένης λίστας ελλήνων καταθετών φέρονται, (σύμφωνα με τα στοιχεία της διαβιβασθείσης στη Βουλή δικογραφίας, τις δηλώσεις ελλήνων αξιωματούχων, τα δημοσιεύματα στον Ελληνικό Τύπο και εκπομπές της εποχής (Απρίλιος- Οκτώβριος 2010) να έγιναν συζητήσεις σε τέσσερα επίπεδα:

- 1) Μεταξύ του Έλληνα Αρχηγού της ΕΥΠ κ. Μπίκα και των επικεφαλής των Γαλλικών Μυστικών Υπηρεσιών
- 2) Μεταξύ του τότε Γενικού Γραμματέα επί Φορολογικών και Τελωνειακών Θεμάτων του Υπουργείου Οικονομικών κ. Δ. Γεωργακόπουλου και προσώπου που προσφερόταν να πωλήσει τη λίστα αυτή στις Ελληνικές Αρχές αντί ποσού κάποιων εκατομμυρίων ευρώ
- 3) Μεταξύ του τότε Υπουργού Οικονομικών κ. Γ. Παπακωνσταντίνου και της τότε Υπουργού Οικονομικών της Γαλλίας (και νυν επικεφαλής του Δ.Ν.Τ.) κ. Κ.Λαγκάρντ, από την οποία ο πρώτος φέρεται ότι ζήτησε την παράδοση της λίστας και η δεύτερη φέρεται ότι δέχθηκε να την αποστείλει [η αφήγηση για το ποιος είχε την πρωτοβουλία περιορίζεται προς το παρόν στη μαρτυρία του κ. Παπακωνσταντίνου]
- 4) Μεταξύ του τότε Γενικού Γραμματέα του Υπουργείου Οικονομικών κ. Η. Πλασκοβίτη (χρηματίσαντος και επικεφαλής της ΕΛΣΤΑΤ και σήμερα μέλους του Συμβουλίου Νομισματικής Πολιτικής της Τράπεζας της Ελλάδος) και αξιωματούχων του Υπουργείου Οικονομικών της Γαλλίας για τα διαδικαστικά της παράδοσης

Σύμφωνα με τα μέχρι σήμερα στοιχεία και αρχεία του Υπουργείου Οικονομικών, καμμία σχετική καταχώριση- εγγραφή δεν υφίσταται σε σχέση με οποιαδήποτε από αυτές τις συζητήσεις- συνεννοήσεις, ώστε να μπορεί να βεβαιωθεί και να ελεγχθεί ο ακριβής χρόνος, τα εμπλεκόμενα πρόσωπα, το περιεχόμενο των συνεννοήσεων και των δεσμεύσεων.

Γ. Παράδοση της λίστας από το Γαλλικό στο Ελληνικό Κράτος – επίσημη αποστολή πληροφοριών εγγράφων, μετά από συνεννόηση Παπακωνσταντίνου- Λαγκάρντ (όθεν επικράτησε στην Ελλάδα να αποκαλείται, πλέον, η προερχόμενη από τη λίστα Falciani λίστα με τα ονόματα ελλήνων καταθετών «λίστα Λαγκάρντ»)

Η λίστα περιήλθε στα χέρια του τότε Υπουργού Οικονομικών Γ. Παπακωνσταντίνου. Ο ίδιος σήμερα δημόσια δηλώνει ότι την ζήτησε αυτοπροσώπως από την κυρία Λαγκάρντ και την παρέλαβε για λογαριασμό του Ελληνικού Δημοσίου. Όμως, το Ελληνικό Δημόσιο δεν την

έλαβε ποτέ στην κατοχή του, ούτε μπόρεσε να την αξιοποιήσει, αφού, όπως προέκυψε, κανένα από τα 3 πρόσωπα που αποδεδειγμένα παρέλαβαν τα στοιχεία της στην κατοχή τους (Γ. Παπακωνσταντίνου, Ι. Διώτης, Ε. Βενιζέλος), αλλά και κανένα από τα πρόσωπα που αποδεδειγμένα γνώριζαν για την ύπαρξή της (Ι. Καπελέρης, έχοντας μάλιστα και πρόσβαση σε ορισμένα στοιχεία της, Η. Πλασκοβίτης, Κ. Μπίκας, Τ. Μπάνος) δεν καταχώρισαν το παραμικρό στα επίσημα πρωτόκολλα, γενικά ή εμπιστευτικά, του Υπουργείου ή των Υπηρεσιών, ούτε κατέγραψαν επίσημα οποιοδήποτε στοιχείο, ενέργεια, έρευνα, γνωμοδότηση, παραγγελία, εντολή ή απόφασή τους σχετικά με αυτήν. Έτσι, η λίστα κρατήθηκε κρυφή, μη προσβάσιμη στο Ελληνικό Κράτος και, μέχρι τα τέλη Σεπτεμβρίου 2012, δηλαδή από 2 έως 2,5 ή και περισσότερα χρόνια μετά, τίποτε δεν αποδείκνυε την ύπαρξή της και την περιέλευσή της στα χέρια κανενός Έλληνα αξιωματούχου, ούτε και τις εξωθεσμικές ενέργειες που έγιναν με αντικείμενο τη λίστα αυτή. Αντίθετα, οι επίσημες, δημόσιες καταγραφές (απαντήσεις των Γ. Παπακωνσταντίνου- Ε. Βενιζέλου ως Υπουργών Οικονομικών, αλλά και των επόμενων Υπουργών στη Βουλή) έφεραν τη λίστα αυτή να μην έχει ποτέ περιέλθει σε γνώση ή κατοχή του Ελληνικού Δημοσίου.

Ειδικότερα, ο Γ. Παπακωνσταντίνου, σύμφωνα με τις δηλώσεις και καταθέσεις του ίδιου, φέρεται ότι παρέλαβε στα χέρια του δύο στοιχεία (έγγραφα κατά την έννοια του νόμου), και, ειδικότερα:

α) ένα c.d., που περιείχε τα ηλεκτρονικά αρχεία της λίστας και

β) το συνοδευτικό αυτής έγγραφο των γαλλικών αρχών μέσω διπλωματικού σάκου, που φέρεται ότι εστάλη από τον Έλληνα Πρέσβυ στο Παρίσι κ. Χαλασάνη. Ο ακριβής χρόνος της παραλαβής δεν έχει πιστοποιηθεί. Ούτε, άλλωστε, οι συνθήκες αποστολής και παραλαβής. Και τούτο, διότι έλληνες αξιωματούχοι αναφέρουν ότι ο πράγματι παραδώσας τη λίστα ήταν ο κ. Κλής, που, μολονότι μνημονεύεται ως «Πρέσβυς», έχει συνταξιοδοτηθεί από ετών και δραστηριοποιείται σήμερα ως σύμβουλος διεθνών σχέσεων του Συλλόγου Ελλήνων Βιομηχάνων (Σ.Ε.Β.), ενώ πρόσφατα εκπροσώπησε τον σημερινό Πρωθυπουργό κ. Σαμαρά σε συνάντηση με αντικείμενο πολιτιστικά θέματα στις σχέσεις Ελλάδας- Ρωσίας. Την ανάμειξη- εμπλοκή του κ. Κλη αναφέρουν στις καταθέσεις τους τόσο το Η. Πλασκοβίτης («Κατόπιν συνεννόησης με τον εκεί τότε πρέσβη μας κ. Κλη, το αρχείο παρεδόθη στην Ελληνική Πρεσβεία και μετεφέρθη στο Γραφείο του κ. Παπακωνσταντίνου, με διπλωματικό σάκο, νομίζω συνοδευόμενο» βλ. την από 10-10-2012 Έκθεση Ένορκης Κατάθεσης Μάρτυρα Ηλία Πλασκοβίτη ενώπιον του Εισαγγελέα Οικονομικού Εγκλήματος), όσο και ο Θ. Φλωράτος («[...]Στο αρμόδιο ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΟΥ Γαλλικού Υπουργείου Οικονομικών διατηρείται φάκελος και για την προηγούμενη παράδοση του ψηφιακού δίσκου που είχε παραδοθεί στον Έλληνα Πρέσβη κ. Κλη» βλ. την από 24-12-2012 Έκθεση Ένορκης Κατάθεσης Μάρτυρα Θεόδωρου Φλωράτου ενώπιον του Εισαγγελέα Οικονομικού Εγκλήματος). Επομένως, η υποστηριζόμενη στην πρόταση Ν.Δ.-ΠΑ.ΣΟ.Κ.-ΔΗΜ.ΑΡ. εκδοχή της «παραδρομής» δεν παρίσταται αληθοφανής, αφού η αναφορά στον συγκεκριμένο πρώην διπλωμάτη γίνεται

από δύο διαφορετικούς μάρτυρες, σε εντελώς διαφορετικούς χρόνους, και με αναφορά σε διαφορετικά στοιχεία. Εξάλλου, ζήτημα γεννάται διαδικαστικά για την γνώση, ενημέρωση και εμπλοκή του Υπουργείου Εξωτερικών της χώρας, αφού, ως γνωστόν, η αποστολή διπλωματικών σάκων γίνεται με επίσημη αλληλογραφία και αντίστοιχα βιβλία και πρωτόκολλα που τηρούνται στο Υπουργείο Εξωτερικών και στις κατά τόπους Πρεσβείες και δεν προβλέπεται να μεταφέρονται διπλωματικοί σάκοι προς διάφορα Υπουργεία και Υπουργούς. Έχει, πάντως, αξία να σημειωθεί ότι οι σχέσεις μεταξύ Υπουργείου Εξωτερικών και Υπουργείου Οικονομικών στη διάρκεια διακυβέρνησης Παπανδρέου κινούνται εκτός του προβλεπόμενου πλαισίου, με χαρακτηριστικό και κραυγαλέο παράδειγμα τις αθρόες και παράτυπες εγκρίσεις κονδυλίων απορρήτων δαπανών ύψους πολλών δεκάδων εκατομμυρίων ευρώ καθ' υπέρβαση του προϋπολογισμού, γεγονός το οποίο ο ΣΥΡΙΖΑ έχει καταγγείλει δημοσίως, έχοντας απευθύνει υπόμνημα και στοιχεία στους Οικονομικούς Εισαγγελείς.

Ανεξαρτήτως του τρόπου και του/των προσώπου/ων δια του οποίου έγινε η φυσική παράδοση των ανωτέρω εγγράφων στον κ. Παπακωνσταντίνου, το συνομολογούμενο από όλους, και από τον ίδιο τον κ. Παπακωνσταντίνου, είναι ότι το αρχείο εστάλη από το Γαλλικό Υπουργείο Οικονομικών επισήμως στο ελληνικό κράτος «για να αξιοποιηθεί». Μάλιστα, όπως πιστοποιείται από την πρόσφατη νέα αποστολή του αρχείου, η παράδοση αυτή όχι μόνον ήταν επίσημη, αλλά έγινε και σε εκτέλεση διακρατικής συμφωνίας και, ειδικότερα, όπως επισημαίνεται και στο διαβιβαστικό έγγραφο των Οικονομικών Εισαγγελέων «της ισχυούσης διμερούς ΕλληνοΓαλλικής συμβάσεως που αναφέρεται στην αποφυγή της Διπλής Φορολογίας και θεσπίζει την διοικητική συνδρομή μεταξύ των αρμοδίων αρχών των συμβαλλομένων κρατών, με την μορφή της ανταλλαγής πληροφοριών, αυτεπαγγέλτως ή κατόπιν αιτήσεως».

Ουδμία, επομένως, αμφιβολία καταλείπεται για το γεγονός ότι αυτά τα στοιχεία ήταν επίσημα δημόσια έγγραφα, που προορίζονταν για το Ελληνικό Κράτος και όχι προσωπικά για οποιονδήποτε Έλληνα Αξιωματούχο τύγχανε να ασκεί δημόσια εξουσία. Όφειλε, συνεπώς, ο κ. Παπακωνσταντίνου, ως Υπουργός Οικονομικών, να πρωτοκολλήσει τα αρχεία αυτά και να τα καταστήσει προσβάσιμα στο Κράτος, δηλαδή στο Υπουργείο Οικονομικών και στις αρμόδιες ελεγκτικές αρχές, μεταξύ των οποίων το ΣΔΟΕ, η Αρχή για το Ξέπλυμα κλπ.

Δ. Ενέργειες Γ. Παπακωνσταντίνου σε σχέση με τη λίστα, τα αρχεία και τις πληροφορίες που αυτή περιείχε

Αντ' αυτού, ο Γ. Παπακωνσταντίνου προέβη στις εξής πρωτοφανείς και απαύδουσες προς το αξίωμα και τις υποχρεώσεις του ενέργειες, πράξεις και παραλείψεις:

Α) Δεν καταχώρισε τα έγγραφα (το c.d. και το συνοδευτικό επίσημο έγγραφο των Γαλλικών Αρχών) σε κανένα πρωτόκολλο, αλλά τα κράτησε προσωπικά

Β) Κατά δήλωσή του «τα παρέδωσε για εμπιστευτική φύλαξη στο γραφείο του και δεν ξέρει πού βρίσκονται». Ο ισχυρισμός αυτός πρέπει να ελεγχθεί περαιτέρω, δεδομένου ότι, εξεταζόμενος ενώπιον της Επιτροπής Θεσμών και Διαφάνειας της Βουλής, ο κ. Παπακωνσταντίνου αρνήθηκε πεισματικά να πει σε ποιον, σε ποιο πρόσωπο ισχυρίζεται ότι παρέδωσε τα αρχεία αυτά και επέμενε να απαντά «Στο γραφείο μου. Τελεία. Δεν θα κάνουμε διάλογο. κλπ». Δυστυχώς, στις επίμονες ερωτήσεις των βουλευτών του ΣΥΡΙΖΑ-ΕΚΜ να δοθεί απάντηση στην ερώτηση αυτή, παρεμβαλλόταν η παρέμβαση του Προέδρου της Επιτροπής να μην διακόπτουν, να μην επαναλαμβάνουν την ερώτηση, κλπ, κατά τρόπον ώστε η Επιτροπή δεν έλαβε ποτέ απάντηση στο ερώτημα αυτό που υποβλήθηκε πάμπολλες φορές. Έτσι, αντί να αναζητηθεί το πρωτότυπο αρχείο εξαντλητικά από τον κ. Παπακωνσταντίνου ή το πρόσωπο που θα κατονομάζε, τελικώς αναζητήθηκε εκ νέου από τις Γαλλικές Αρχές και ανακτήθηκε με τεράστια καθυστέρηση προ ολίγων ημερών και, ειδικότερα, στις 20 Δεκεμβρίου 2012.

Γ) Αφού κράτησε στην ιδιωτική και προνομιακή πρόσβαση και κατοχή του τα πρωτότυπα αρχεία, παρήγαγε (σύμφωνα με τους ισχυρισμούς του ιδίου), σε άγνωστο χρόνο, ένα αντίγραφο αυτών σε διαφορετικό υλικό φορέα αποθήκευσης, ήτοι U.S.B., το οποίο φέρεται ότι παρέδωσε πολλούς μήνες αργότερα (Μάιο ή Ιούνιο 2011) στον εν τω μεταξύ ορισθέντα νέο επικεφαλής του Σ.Δ.Ο.Ε. Ι. Διώτη, ο οποίος το κράτησε επί 1,5-2 μήνες και το παρέδωσε με τη σειρά του στον κ. Βενιζέλο, ο οποίος το κράτησε επί 14 μήνες και 2 εκλογικές αναμετρήσεις και το εμφάνισε στις αρχές Οκτωβρίου 2012, στέλνοντάς το ατύπως (άνευ συνοδευτικού, διαβιβαστικού κλπ) πλην πανηγυρικός στον σημερινό Πρωθυπουργό Αντώνη Σαμαρά, μετά την παραγγελία προκαταρκτικής εξέτασης από τους Οικονομικούς Εισαγγελείς. Σημειώνεται ότι η ταυτότητα του αρχικώς παραδοθέντος από τον κ. Παπακωνσταντίνου με το τελικώς εμφανισθέν από τον κ. Βενιζέλο U.S.B. προς το παρόν στηρίζεται στους ισχυρισμούς Ι. Διώτη και Ε. Βενιζέλου, οι οποίοι παραλλήλως προβάλλουν διάφορους μη πειστικούς και αλληλοαντικρουόμενους ισχυρισμούς. Για το λόγο αυτό, είναι επιβεβλημένη η διενέργεια πραγματογνωμοσύνης. Εν τω μεταξύ, όπως προέκυψε από την αντιπαραβολή των αρχείων που περιέχονται στο τελικώς παραδοθέν U.S.B. με την άρτι αποσταλείσα εκ νέου σε c.d. «Λίστα Λαγκάρντ», υφίσταται διαφορά 3 ονομάτων καταθετών, που όλα συνδέονται συγγενικά με τον κ. Παπακωνσταντίνου, συνδέονται όμως και με άλλα πρόσωπα και αξιωματούχους τόσο προηγούμενων Κυβερνήσεων όσο και της σημερινής.

Η διαπιστωθείσα διαφορά μπορεί να οφείλεται σε μια σειρά εκδοχών:

η πρώτη υποστηρίζεται από την κατατεθείσα από τα τρία συγκυβερνώντα κόμματα (Ν.Δ., ΠΑ.ΣΟ.Κ., ΔΗΜ.ΑΡ.) πρόταση σύστασης προκαταρκτικής επιτροπής, που μάλιστα περιέχει και πρόταση απ' ευθείας δίωξης: ότι δηλαδή στην αφαίρεση προέβη ο ίδιος ο κ. Παπακωνσταντίνου, για να προστατεύσει τα συγγενικά του πρόσωπα. Πρόκειται για εύλογη υπόθεση, στηριζόμενη σε υπαρκτές ενδείξεις, που χρήζει περαιτέρω διερεύνησης.

Η δεύτερη φέρεται ότι υποστηρίζεται από τον ίδιο τον κ. Παπακωνσταντίνου: ότι την αλλοίωση έκαναν άλλα πρόσωπα, προκειμένου να τον βλάψουν. Πρόκειται για επίσης εύλογο ισχυρισμό, ο οποίος επίσης πρέπει να ελεγχθεί, αφού κληθεί ο κ. Παπακωνσταντίνου να εξειδικεύσει σε ποια πρόσωπα αναφέρεται ή ποιον υποψιάζεται.

Πέραν των ανωτέρω δύο εκδοχών, υφίστανται και άλλες, δεδομένης της εν γένει συνωμοτικής διαχείρισης του συγκεκριμένου αρχείου αλλά και της ευθείας σύνδεσης των καταθετών όχι μόνον με τον Γ. Παπακωνσταντίνου ως πρόσωπο, αλλά με Κυβερνήσεις, δημόσιες συμβάσεις και μάλιστα του Υπουργείου Εθνικής Άμυνας, καθώς και με τον Τραπεζικό τομέα.

Όλες οι εκδοχές, είτε ως κατηγορίες είτε ως υπερασπιστικοί ισχυρισμοί είτε ως ενδεχόμενα, πρέπει να διερευνηθούν περαιτέρω και εξαντλητικά, και με την επιστράτευση όλων των διαθέσιμων μέσων απόδειξης, συμπεριλαμβανομένης της πραγματογνωμοσύνης, με δεδομένο ότι, πλην άλλων, επίσης προέκυψε ότι η μία από τους απαλειφθέντες καταθέτες είχε διορισθεί και υπηρετούσε μέχρι πριν λίγες ημέρες στο Συμβούλιο Εμπειρογνομόνων του Ταμείου Αξιοποίησης της Ιδιωτικής Περιουσίας του Δημοσίου (ΤΑΙΠΕΔ)!

Ωστόσο, είναι προφανής η ανάγκη κατ' αρχήν διερεύνησης των ενδεχόμενων ποινικών ευθυνών του Γ. Παπακωνσταντίνου, για την εμπλοκή του οποίου οι ενδείξεις παραμένουν ισχυρότατες.

Αναπόδραστη πάντως είναι η διαπίστωση ότι από μόνοι τους οι εκατέρωθεν ισχυρισμοί αλληλοενοχοποίησης αλλά και οι δημόσιες διαπιστώσεις αποκαλύπτουν ένα πολιτικό προσωπικό έκπτωτο ηθικά, που νέμεται την εξουσία, διανέμει θέσεις, αξιώματα και δημόσιο χρήμα και δεν διστάζει να προβεί σε οποιαδήποτε αξιόποινη πράξη, πλαστογραφίας, νόθευσης ή απάτης, για να διατηρήσει την εξουσία ή να σώσει τον εαυτό του.

Δ) Προέβη ο ίδιος σε διαχείριση και αξιολόγηση των ηλεκτρονικών αρχείων και επέλεξε από 10 έως 20 ονόματα καταθετών, τα οποία παρέδωσε, μήνες αργότερα και, συγκεκριμένα, περί τα τέλη του 2010, σύμφωνα με τους συγκλίνοντες ισχυρισμούς των εμπλεκομένων, ατύπως, άνευ πρωτοκόλλου και διαβιβαστικού στον τότε επικεφαλής του ΣΔΟΕ και μετέπειτα προαχθέντα σε Γενικό Γραμματέα του Υπουργείου επί Φορολογικών Θεμάτων Ι. Καπελήρη (στελέχους και υποψηφίου βουλευτή του ΠΑ.ΣΟ.Κ.), με την επίσης άτυπη και μη καταχωρισθείσα προφορική εντολή να προβεί σε «διερεύνηση του προφίλ τους». Μάλιστα, σύμφωνα με τους ισχυρισμούς του ίδιου, η πρώτη έρευνα απέδωσε καρπούς: «Ο κ. Καπελήρης λίγο χρόνο μετά μου παρουσίασε τα πρώτα στοιχεία των ερευνών του από τα οποία προέκυπτε σαφώς ότι με βάση τις δηλώσεις εισοδήματος και την περιουσιακή κατάσταση, τα άτομα αυτά δεν μπορούσαν να δικαιολογήσουν παρόμοιες καταθέσεις στο εξωτερικό. Χαρακτηριστική περίπτωση αυτή μιας γυναίκας, με τις μεγαλύτερες καταθέσεις ύψους 500 εκατομμυρίων δολαρίων, η οποία από την πρώτη αυτή έρευνα προέκυψε να είναι απλή υπάλληλος σε ναυτιλιακή εταιρία με ελάχιστα εισοδήματα και περιουσία». Από μόνη αυτήν την παραδοχή προκύπτει ότι η λίστα ήταν εργαλείο είσπραξης φόρων, αλλά και κατάσχεσης και δήμευσης προϊόντων εγκλήματος, αντ' αυτού, όμως χρησιμοποιήθηκε ως εργαλείο προνομιακής πληροφόρησης και άσκησης πίεσης και επιρροής, αφού μέχρι σήμερα δεν έχει εισπραχθεί ούτε ένα ευρώ σε φόρους και δεν έχει κατασχεθεί κανένα περιουσιακό στοιχείο.

Ε) Ουδέποτε παρέδωσε στο ΣΔΟΕ, ως καθ' ύλην αρμόδια υπηρεσία ούτε τα αρχεία ούτε τις πληροφορίες που περιείχαν και αρκέσθηκε σε άτυπες συνεννοήσεις με τον Ιωάννη Καπελήρη, ο οποίος επίσης περιορίσθηκε σε άτυπες ενέργειες διερεύνησης του προφίλ των άνω προσώπων και σε άτυπη, προσωπική ενημέρωση στον κ. Παπακωνσταντίνου. Ενημέρωση που, μολονότι, κατά τα ανωτέρω, είχε μεγάλο φορολογικό αλλά και ποινικό ενδιαφέρον, ουδέποτε καταγράφηκε ούτε καταχωρίσθηκε, κατά τρόπον ώστε ούτε το Ελληνικό Δημόσιο ούτε κανείς άλλος (πλην όσων εκείνοι ενημέρωναν) είχε τη δυνατότητα να γνωρίζει για τις πληροφορίες που απέκτησαν οι Γ. Παπακωνσταντίνου και Ι. Καπελήρης, πληροφορίες που τους ήταν προσιτές λόγω της υπηρεσίας τους, αλλά τις οποίες δεν αξιοποίησαν υπηρεσιακά. Σημειωτέον ότι σύμφωνα με την από 18/4/2012 Αναφορά του υπαλλήλου του ΣΔΟΕ Χρ. Αθανασίου, Προϊσταμένου Α' Τμήματος Δ'σης Ελέγχων προς τον Υπουργό Οικονομικών Φίλιππο Σαχινίδη και τον Αν. Υπουργό Π. Οικονόμου, που περιέχεται στην συναφή ποινική δικογραφία και την από 2-10-2012 ένορκη κατάθεση του ίδιου στον Οικονομικό Εισαγγελέα, το αρμόδιο τμήμα του ΣΔΟΕ, έχοντας πληροφορηθεί ήδη από το 2010 την ύπαρξη της συγκεκριμένης λίστας από δημοσιεύματα, ζητούσε επίμονα να του δοθεί πρόσβαση για να διενεργήσει έλεγχο, πλην προσέκρουε:

- στην άρνηση εκ μέρους Ι. Καπελήρη («μας είπε ότι πράγματι υπάρχει τέτοια λίστα, χωρίς να μας πει αριθμό ονομάτων και ότι αυτή φυλασσόταν στο Γραφείο του Υπουργού Οικονομικών κ. Παπακωνσταντίνου, προκειμένου να μη διαρρεύσει»),

-στην δήλωση άγνοιας εκ μέρους του υπεύθυνου συντονιστή ομάδων εργασίας («Τη ζητήσαμε επανειλημμένα από τον υπεύθυνο συντονιστή των ομάδων εργασίας ο οποίος δήλωνε άγνοια. Εδώ πρέπει να σημειωθεί ότι ο συντονιστής ήταν στέλεχος της Αγοράς που τοποθετήθηκε ως επικεφαλής των ομάδων εργασίας με απόφαση του Υπουργού Οικονομικών») και

-στην «διπλωματική» υπόδειξη να μην ασχοληθεί, εκ μέρους του αντιπροσώπου του Δ.Ν.Τ. κ. Κρις Πιγκάλ, που στεγαζόταν τότε στον 4ο όροφο του Υπουργείου Οικονομικών («Προκειμένου να πιέσουμε να μας δοθεί η λίστα για να την επεξεργαστούμε για το επιχειρησιακό σχέδιο των φορολογικών ελέγχων που συντάσσαμε εκείνη την εποχή, είχαμε πει στον εκπρόσωπο τότε του Δ.Ν.Τ. κ. Κρις Πιγκάλ, που στεγαζόταν τότε στον 4ο όροφο του Υπουργείου Οικονομικών και προκειμένου να κλείσει το παζλ του εν εξελίξει επιχειρησιακού σχεδίου που συντάσσαμε τότε για τον έλεγχο φορολογουμένων Μεγάλου Πλούτου, αν ο ίδιος γνώριζε για την συγκεκριμένη λίστα, δεδομένου ότι οι κκ. Λιανόπουλος και Νανόπουλος δήλωναν άγνοια. Εμείς απευθυνθήκαμε στον κ. Πιγκάλ προκειμένου να ασκήσει κάποιες πιέσεις στα πλαίσια του δυνατού για να μας παραδοθεί η λίστα και να ολοκληρωθεί το επιχειρησιακό σχέδιο ελέγχου. Ο κ. Πιγκάλ ουσιαστικά επιβεβαίωσε με την συμπεριφορά του την ύπαρξη της λίστας αλλά με διπλωματικό τρόπο μας έλεγε ότι είναι δουλειά της Ελληνικής Κυβέρνησης. Τελικά, το επιχειρησιακό σχέδιο ελέγχου φορολογουμένων Μεγάλου Πλούτου ολοκληρώθηκε ως προς το ποια φυσικά πρόσωπα θα υποβληθούν σε έλεγχο, χωρίς να ληφθεί υπ' όψιν και να αξιοποιηθεί το περιεχόμενο της συγκεκριμένης λίστας»)!)

Επομένως, ο Γ. Παπακωνσταντίνου, προδήλως συνεπικουρούμενος από τρίτους, απέκρυψε και κατέστησε μη προσβάσιμα στις αρμόδιες αρχές τα συγκεκριμένα αρχεία και πληροφορίες, με αποτέλεσμα να μην συμπεριληφθούν και να μην ελεγχθούν τα περιεχόμενα στη λίστα πρόσωπα, με αντίστοιχο όφελος των προσώπων αυτών και βλάβη του Δημοσίου.

ΣΤ) Κράτησε για τον εαυτό του τις πληροφορίες και τα πρωτότυπα έγγραφα επί πάρα πολλούς μήνες, κατά τους οποίους αποστέρησε από το Ελληνικό Δημόσιο τόσο την κατοχή και πρόσβαση στα έγγραφα και αρχεία καθεαυτά, όσο και την κατοχή και πρόσβαση των πληροφοριών που περιέχονται σε αυτά, προκαλώντας την κατά τα άνω ζημία από τη μη είσπραξη φόρων

Ζ) Τελικώς φέρεται ότι, στο τέλος της θητείας του ως Υπουργού Οικονομικών, τον Ιούνιο 2011, είτε παρέδωσε είτε απέστειλε (εντοπίζονται αντιφατικοί ισχυρισμοί) μέσω των αστυνομικών της ασφάλειάς του στον νέο Επικεφαλής του Σ.Δ.Ο.Ε. κ. Ιωάννη Διώτη τα

αρχεία σε U.S.B., χωρίς να ενημερώσει σχετικά τον διάδοχό του Ε. Βενιζέλο ούτε για αυτή του την ενέργεια ούτε για την ύπαρξη του αρχείου καθεαυτή.

Η) Απέκρυψε συστηματικά την ύπαρξη του αρχείου από τη Βουλή και τα Κόμματα, απαντώντας παραπαιστικά σε ερωτήσεις βουλευτών του ΣΥ.ΡΙΖ.Α. (απάντηση που δόθηκε στις 6.5.2011 σε ερώτηση κατατεθείσα στις 6.4.2011) αλλά και του ΠΑ.ΣΟ.Κ. (απάντηση που δόθηκε στις 6.6.2011 σε ερώτηση κατατεθείσα στις 12.5.2011)

Ε. Ενέργειες Ε. Βενιζέλου εν σχέσει με τη λίστα, τα αρχεία και τις πληροφορίες που αυτή περιείχε

Αντίστοιχες με τις ευθύνες του Γ. Παπακωνσταντίνου είναι οι ευθύνες του Ε. Βενιζέλου, ο οποίος παρέλαβε το συγκεκριμένο αρχείο στα τέλη Ιουλίου- Αρχές Αυγούστου 2012 από τον Ιωάννη Διώτη και προέβη στις εξής πρωτοφανείς, εντελώς απάδουσες προς την ιδιότητα και την ευθύνη του, ενέργειες, πράξεις και παραλείψεις:

Α) Παρέλαβε το αρχείο «χέρι με χέρι», σε προσωπική συνάντηση με τον Ιωάννη Διώτη, ο οποίος τον αναζητούσε για να του το παραδώσει αυτοπροσώπως και έξω από την υπηρεσιακή οδό της επίσημης αλληλογραφίας, η οποία καταχωρίζεται, ανάλογα με τη φύση της, σε γενικό, διοικητικό, ειδικό αλλά και σε εμπιστευτικό πρωτόκολλο. Δεν καταχώρισε σε κανένα πρωτόκολλο τα έγγραφα που του παρέδωσε ο Ιωάννης Διώτης (το U.S.B. και κάποιες εκτυπωμένες σελίδες του περιεχομένου του, με ονόματα ελλήνων εβραϊκής καταγωγής, σύμφωνα με δήλωσή του), αλλά τα κράτησε προσωπικά

Β) Έσπευσε να «συμφωνήσει αμέσως» ότι δεν είναι νόμιμα, χωρίς μια τέτοια άποψη να στηρίζεται ούτε σε πραγματικά περιστατικά (η λίστα είχε, όπως προαναφέρθηκε, παραδοθεί από τις Γαλλικές Αρχές κατ' εφαρμογή διακρατικής συμφωνίας) ούτε σε κρίση οποιασδήποτε αρμόδιας αρχής (δεν υπάρχει καμμία επίσημη γνωμοδότηση ούτε του Νομικού Συμβούλου του Υπουργείου, ούτε του Ν.Σ.Κ. ούτε του Εισαγγελέως Οικονομικού Εγκλήματος, από τον οποίο επίσης απεκρύβη η ύπαρξη της λίστας και ο οποίος έφθασε να διατάξει προκαταρκτική εξέταση για τον εντοπισμό της, ούτε από την Αρχή Προστασίας Δεδομένων Προσωπικού Χαρακτήρα)

Γ) Δεν προέβη σε καμμία επίσημη ενέργεια ενημέρωσης του Πρωθυπουργού ή του Υπουργικού Συμβουλίου, του οποίου ήταν Αντιπρόεδρος, ούτε ζήτησε ενημέρωση ή εξηγήσεις από τον Γ. Παπακωνσταντίνου σχετικά με την την κτήση και χρήση της λίστας,

μολονότι είχε ενημερωθεί από τον Ιωάννη Διώτη ότι το συγκεκριμένο αρχείο του είχε παραδοθεί από τον Γ. Παπακωνσταντίνου

Δ) Κράτησε το ηλεκτρονικό αρχείο επί 14 μήνες και 2 εκλογικές αναμετρήσεις και το εμφάνισε στις αρχές Οκτωβρίου 2012, στέλνοντάς το ατύπως (άνευ συνοδευτικού, διαβιβαστικού κλπ) πλην πανηγυρικός στον σημερινό Πρωθυπουργό Αντώνη Σαμαρά, μετά την παραγγελία, από τους Οικονομικούς Εισαγγελείς, προκαταρκτικής εξέτασης για το θέμα και την επίσημη δήλωση του Υπουργείου Οικονομικών ότι δεν υφίσταται το αρχείο στα Πρωτόκολλα του Υπουργείου. Δεν παρέδωσε ποτέ και σε κανέναν τις εκτυπωμένες σελίδες που του είχαν παραδοθεί από τον Ιωάννη Διώτη, ισχυριζόμενος, ενώπιον της Επιτροπής Θεσμών και Διαφάνειας της Βουλής ότι «δεν ξέρει πού βρίσκονται, χάθηκαν, πετάχτηκαν» !

Ε) Ουδέποτε παρέδωσε στο ΣΔΟΕ, ως καθ' ύλην αρμόδια υπηρεσία (όχι προσωπικά στον Ι. Διώτη) ούτε τα αρχεία ούτε τις πληροφορίες που περιείχαν. Ουδέποτε συζήτησε το θέμα με τον Ι. Καπελέρη, μολονότι εξακολουθούσε να υπηρετεί στο Υπουργείο ως καθ' ύλην αρμόδιος Γενικός Γραμματέας Φορολογίας, με προϋπηρεσία στη θέση του Επικεφαλής του Σ.Δ.Ο.Ε.

ΣΤ) Κράτησε για τον εαυτό του τις πληροφορίες και τα πρωτότυπα έγγραφα επί 14 μήνες, κατά τους οποίους αποστέρησε από το Ελληνικό Δημόσιο τόσο την κατοχή και πρόσβαση στα έγγραφα και αρχεία καθεαυτά, όσο και την κατοχή και πρόσβαση στις πληροφορίες που περιέχονται σε αυτά. Αποστέρησε έτσι τη δυνατότητα από το Ελληνικό Δημόσιο να διεκδικήσει και να εισπράξει φόρους ύψους πολλών εκατομμυρίων ευρώ, σύμφωνα με τους μέχρι σήμερα μετριοπαθείς υπολογισμούς.

Χαρακτηριστική είναι, συναφώς, η κατάθεση του υπαλλήλου του Σ.Δ.Ο.Ε. Χρ. Αθανασίου ενώπιον του Οικονομικού Εισαγγελέα:

«Ως προς τις έννομες συνέπειες της επί διετία περίπου μη αξιοποιήσεως λίστας:

1) Δεν εισέρρευσαν στα Δημόσια Ταμεία έσοδα χρήσιμα για την εκτέλεση του προϋπολογισμού, ειδικά στη δύσκολη σημερινή οικονομική συγκυρία. Ποσά δεν δύναμαι να προσδιορίσω, σημειώνω όμως ότι άλλα Κράτη που αξιοποίησαν τις λίστες Φαλισιάνι εισέπραξαν στα Ταμεία τους δισεκατομμύρια ευρώ

2) Σήμερα υφίσταται αμεσότατος κίνδυνος παραγραφής των συγκεκριμένων φορολογικών υποθέσεων, λόγω της αδράνειας αυτής στο διάστημα της διετίας

3) Ενδεχομένως χρηματικά ποσά που υπήρχαν τότε στους λογαριασμούς, σήμερα να έχουν διοχετευθεί σε προορισμούς και δη σε Κράτη όπου δεν υφίστανται διακρατικές συμβάσεις δικαστικής συνδρομής και έτσι αυτά που θα βεβαιωθούν από τους ελέγχους να μην εισπραχθούν ποτέ

Η συγκεκριμένη λίστα είναι αξιοποιήσιμη απόλυτα [...] και δεν επηρεάζει καθόλου το αξιοποιήσιμο αυτής ο ενδεχομένως επιλήψιμος τρόπος με τον οποίο την απέκτησε ο Φαλασιάνι

[...] Σημειωτέον ότι, όσον αφορά τον χρόνο που απαιτείται για την επεξεργασία της συγκεκριμένης λίστας αν αυτή περιέχει δύο χιλιάδες περίπου ονόματα, καταθέτω ότι το δίμηνο είναι υπέρ αρκετό»

Ζ) Στη διάρκεια της θητείας του ως Υπουργού Οικονομικών, απαντούσε ψευδώς και παραπλειστικά στις ερωτήσεις βουλευτών του ΣΥ.ΡΙΖ.Α.-Ε.Κ.Μ. για τη συγκεκριμένη λίστα. Ειδικότερα, απάντησε παραπλανητικά σε ευθεία σχετική επίκαιρη ερώτηση του Προέδρου της Κ.Ο. Ομάδας του ΣΥ.ΡΙΖ.Α. Αλέξη Τσίπρα προς τον Πρωθυπουργό, στις 14 Οκτωβρίου 2011 (υπ' αρ. πρωτ. 59/6 επ. ερώτηση κατατεθείσα την 11 Οκτωβρίου 2011), με θέμα «Προκλητική Ασυλία της φοροδιαφυγής, Λίστα μεγαλοοφειλετών του δημοσίου και φορολόγηση καταθέσεων στις τράπεζες της Ελβετίας», η οποία περιλάμβανε συγκεκριμένο ερώτημα για τη λίστα Λαγκάρντ: «Σκοπεύει να δώσει στη δημοσιότητα το c.d. με τα ονόματα των ελλήνων μεγαλοκαταθετών στις Ελβετικές Τράπεζες που είχε προαναγγελθεί πως βρίσκεται στην κατοχή του Υπουργείου Οικονομικών;». Δεν απάντησε ποτέ σε συναφή επίκαιρη ερώτηση του Δημήτρη Παπαδημούλη, επίσης τον Οκτώβριο 2011, ενώ τον Ιανουάριο 2012, σε έγγραφη απάντησή του στην υπ' αρ. 2069/29-11-2011 ερώτηση του βουλευτή του ΣΥ.ΡΙΖ.Α. Δημήτρη Παπαδημούλη, ισχυρίσθηκε: «Αναφορικά με το ύψος και τη σύνθεση των Ελληνικών καταθέσεων στην Ελβετία, σας γνωρίζουμε ότι δεν είναι δυνατή οποιαδήποτε εκτίμηση για το ποσό των εσόδων, ελλείψει σχετικών στοιχείων»[6]! Ευθέως, δηλαδή, και επισήμως ισχυριζόταν ότι δεν υπάρχουν στοιχεία, τα οποία, την ίδια στιγμή ο ίδιος έχει παραλάβει και παρακρατούσε στην κατοχή του, χωρίς επ' ουδενί να νομιμοποιείται προς τούτο, από οποιαδήποτε άποψη.

Η) Στο τέλος της θητείας του ως Υπουργού Οικονομικών αποχώρησε από το Υπουργείο, παίρνοντας το αρχείο μαζί του, χωρίς να το παραδώσει ούτε να ενημερώσει κανένα, ούτε

τον διάδοχό του και μέχρι τότε αναπληρωτή του κ. Φ. Σαχινίδη, (με τον οποίο μέχρι τότε φέρεται να μην έχει ποτέ συζητήσει το θέμα). '

Θ) Συμμετείχε, τον Μάρτιο 2012, έχοντας στην προνομιακή κατοχή του το αρχείο αυτό, στις εκλογές για ανάδειξη Προέδρου του ΠΑ.ΣΟ.Κ. ως μοναδικός υποψήφιος

Ι) Μετά την ανάδειξή του στη θέση του νέου Προέδρου του ΠΑ.ΣΟ.Κ. ηγείται του Κόμματος στη διάρκεια δύο εκλογικών αναμετρήσεων της 6ης Μαΐου 2012 και της 17ης Ιουνίου 2012, κρατώντας κρυφά στην κατοχή και διάθεσή του το αρχείο, την ώρα που ο ΣΥ.ΡΙΖ.Α.-Ε.Κ.Μ. θέτει επιτακτικά και κατ' επανάληψη την αναγκαιότητα φορολόγησης του μεγάλου πλούτου, των καταθέσεων εξωτερικού και των καταθέσεων στην Ελβετία και στηλιτεύει το καθεστώς σκανδαλωδών φοροαπαλλαγών των off-shore εταιριών

ΙΑ) Στην περίοδο της Υπηρεσιακής Κυβέρνησης Πικραμμένου, δεν ενημερώνει τον υπηρεσιακό Υπουργό Οικονομικών ούτε και κανέναν άλλον υπηρεσιακό ή θεσμικό παράγοντα για την ύπαρξη του αρχείου στην κατοχή του

ΙΒ) Μετά τις εκλογές του Ιουνίου 2012, ενώ στηρίζει, ως Αρχηγός του ΠΑ.ΣΟ.Κ., την νέα Τρικομματική Κυβέρνηση του Α. Σαμαρά από κοινού με τη Ν.Δ. και τη ΔΗΜ.ΑΡ., επίσης δεν αποκαλύπτει σε κανέναν την εκ μέρους του κατοχή αυτού του αρχείου, το οποίο συνεχίζει να κρατά κρυφό στην προνομιακή του πρόσβαση. Από την ορκωμοσία της Κυβέρνησης μέχρι την ημέρα που αναγκάζεται να αποκαλυφθεί (2 Οκτωβρίου 2012), δεν αναφέρει τίποτε για το θέμα ούτε στους άλλους δύο πολιτικούς αρχηγούς ούτε στον Υπουργό Οικονομικών Ι. Στουρνάρα, παρά το γεγονός ότι πραγματοποιούνται 12 τετραμερείς συσκέψεις των πολιτικών αρχηγών και του Υπουργού Οικονομικών, που έχουν υποκαταστήσει τα Υπουργικά Συμβούλια και στις οποίες χαράσσεται η πολιτική της Κυβέρνησης. Στις συσκέψεις αυτές που υποτίθεται ότι έχουν ως αντικείμενο τη σωτηρία της χώρας και την αναζήτηση ισοδυνάμων μέτρων, δεν κάνει ούτε την απλή αναφορά στον Υπουργό Οικονομικών: «Έχω αυτό το αρχείο που μου είχε παραδώσει ο Ι. Διώτης πριν ένα χρόνο.» Σημειωτέον ότι δεν κάνει το παραμικρό ούτε μετά από την αποφασισθείσα από την Κυβέρνηση αντικατάσταση του Ι. Διώτη από τον Κ. Στασινόπουλο ως νέο Επικεφαλής του Σ.Δ.Ο.Ε. , τον Αύγουστο 2012 έως τον Οκτώβριο 2012, οπότε προκύπτει δημοσίως η εμπλοκή του, μετά την παραγγελία διενέργειας προκαταρκτικής εξέτασης από τους Οικονομικούς Εισαγγελείς.

Η αδιαμφισβήτητη νομική κατάρτιση, η μακρά κυβερνητική και υπουργική του εμπειρία, η γνώση και αντίληψη των καταστάσεων και η εν γένει συμπεριφορά του αποκαλύπτουν ως παιδαριώδη και προκλητικό τον ισχυρισμό ότι «νόμιζε ότι το Σ.Δ.Ο.Ε. έχει αντίγραφο» και

ότι «ο ίδιος δεν χρησιμοποίησε αυτό το αρχείο, διότι εμπιστεύθηκε την υπηρεσιακή και εισαγγελική κρίση του Ι. Διώτη». Από έγγραφα τα οποία υπάρχουν στην ποινική δικογραφία προκύπτει ότι ο ίδιος έχει δώσει σαφείς, ρητές και έγγραφες εντολές προς το Σ.Δ.Ο.Ε. για πλήθος άλλων υποθέσεων. Προκύπτει, επίσης, ότι ήταν τόσο τακτική η συνεργασία και επικοινωνία μεταξύ των Ε. Βενιζέλου και Ι. Διώτη, ώστε η μόνη πιθανή εκδοχή να μην ξανασυζητηθεί μεταξύ τους η λίστα Λαγκάρντ ήταν μια σχετική σιωπηρή συμφωνία, που περιλάμβανε την εκατέρωθεν γνώση ότι καθένας τους γνώριζε ή/και κατείχε αυτό το αρχείο, χωρίς να το χρησιμοποιούν υπηρεσιακά. Εξάλλου, ο ισχυρισμός ότι «ήταν προϊόν εγκλήματος», ισχυρισμός που έχει ήδη καταρριφθεί παντελώς, ουδόλως εξηγεί την συνειδητή επιλογή του Ε. Βενιζέλου να κρατήσει και να διαφυλάξει στην προσωπική του κατοχή το συγκεκριμένο αντικείμενο: εάν έτσι πίστευε, περιγράφει τον εαυτό του ως πρόσωπο το οποίο αποδέχεται στην κατοχή του προϊόντα εγκλήματος; Ποιος ο λόγος να τα κρατήσει στην κατοχή του και να μην τα διαβιβάσει, αρμοδίως, στον Εισαγγελέα, όπως κάθε υπάλληλος υποχρεούται να πράξει;

ΣΤ. Θεσμική αμνησία: η άλλη όψη του διαχρονικού κυβερνητικού όρκου σιωπής

Για το θέμα της λίστας Λαγκάρντ φέρονται να μην μίλησαν και να μην συνεννοήθηκαν ποτέ, ούτε καν από περιέργεια οι κκ. Παπακωνσταντίνου και Βενιζέλος, μολονότι ο ένας είχε διαδεχθεί τον άλλο, και μάλιστα ο δεύτερος αναβαθμίσθηκε σε Αντιπρόεδρο της Κυβέρνησης στην οποία ο πρώτος παρέμενε Υπουργός σε νέο Χαρτοφυλάκιο (Υ.Π.Ε.Κ.Α.). Η μόνη συνομολογηθείσα μεταξύ τους επικοινωνία, τοποθετείται στις αρχές Οκτωβρίου 2012, μετά την δημοσιοποίηση της παραγγελίας προκαταρκτικής εξέτασης, σύμφωνα με την ενώπιον της Επιτροπής Θεσμών και Διαφάνειας κατάθεση του Ε. Βενιζέλου: «Αυτό το γνωρίζω από την ενημέρωση που μου έκανε προσφάτως, ο κ. Παπακωνσταντίνου, όταν του τηλεφώνησα μετά την εμφάνισή του στο τηλεοπτικό κανάλι MEGA, για να δω τι γίνεται και του είπα τι ακριβώς έγινε. Θα σας τα πει και ο ίδιος φαντάζομαι.».

Επίσης, φέρεται να μην ξαναμίλησαν για το θέμα ούτε οι κκ. Παπακωνσταντίνου και Διώτης, με τον πρώτο να μην ρωτά ποτέ το δεύτερο «τι απέγινε με εκείνο το αρχείο». Φέρονται να μην ξαναμίλησαν για το αρχείο ούτε οι κκ. Παπακωνσταντίνου και Λαγκάρντ, παρά την απ' ευθείας συνεννόησή τους, ούτε καν προς επιβεβαίωση της λήψης. Και τούτο, μολονότι οι ανωτέρω συναντιούνταν τακτικά στο πλαίσιο του Eurogroup και των «διαπραγματεύσεων». Φέρεται να μην μίλησαν ποτέ για το θέμα ούτε οι Ι. Καπελήρης- Ι. Διώτης, ούτε οι Ι. Καπελήρης- Ε. Βενιζέλος, μολονότι όλοι συνυπηρετούσαν στο Υπουργείο Οικονομικών μέχρι τον Ιανουάριο 2012, ο μιν Ε. Βενιζέλος ως Υπουργός, ο δε Ι. Καπελήρης ως Γενικός Γραμματέας επί Φορολογικών Θεμάτων, και ο Ι. Διώτης ως Ειδικός Γραμματέας του Σ.Δ.Ο.Ε. Αλλά φέρεται επίσης να μη συζητήθηκε το θέμα ούτε μεταξύ Η. Πλασκοβίτη και των υπολοίπων, ούτε και μεταξύ του Α. Μπάνου των υπολοίπων. Και τούτο, μολονότι φέρεται, τον Ιανουάριο 2011 να είχε πραγματοποιηθεί ειδική σύσκεψη στο Υπουργείο για την αξιοποίηση της λίστας αυτής.

Και, βέβαια, ο φερόμενος (κατά τις καταθέσεις Γ. Παπακωνσταντίνου) ως εξαρχής ενήμερος Πρωθυπουργός Γ. Παπανδρέου, ο οποίος πραγματοποιεί και συνάντηση, από κοινού με τον Γ. Παπακωνσταντίνου, με τον Διοικητή της HSBC στο Νταβός στα τέλη Ιανουαρίου 2011, φέρεται να μην έχει μιλήσει με κανέναν ούτε επανέλθει επί του θέματος.

Ο Ε. Βενιζέλος, ως ένας από τους τρεις αρχηγούς που στηρίζουν τη σημερινή Κυβέρνηση, δεν αναφέρει τίποτε για το θέμα αυτό στους Κυβερνητικούς του Εταίρους ούτε και τον Υπουργό Οικονομικών, παρά τις 12 συναντήσεις τους από Ιούνιο μέχρι Οκτώβριο «για τη σωτηρία της χώρας» και την... «αναζήτηση ισοδυνάμων»! Οι δε Κυβερνητικοί του Εταίροι ουδόλως ενοχλούνται από αυτή τη στάση, αφού τα...ισοδύναμα δεν ήταν παρά το...πρόσχημα.

Έτσι, το αρχείο αυτό για το οποίο είχαν κινητοποιηθεί οι ελληνικές αλλά και οι γαλλικές αρχές σε όλα τα επίπεδα, καταχωνιάστηκε στη διάθεση μόνον εκείνων οι οποίοι γνώριζαν την ύπαρξή του, χωρίς κανείς ποτέ να διερωτηθεί τι απέγινε.

Αυτό και μόνο το γεγονός καταδεικνύει άνευ ετέρου ότι ουδείς είχε ποτέ την πρόθεση να αξιοποιήσει θεσμικά και υπηρεσιακά το αρχείο αυτό προς όφελος του Κράτους και του Ελληνικού Δημοσίου, αλλά προφανώς το διακινούσαν ως πολύτιμο εργαλείο άσκησης πίεσης και επιρροής.

Και, βέβαια, απογυμνώνει τις υποκριτικές προεκλογικές ιαχές του ΠΑΣΟΚ και της Ν.Δ. περί «συνέχειας του Κράτους» και περί «θεσμικής μνήμης»: όπως φαίνεται, η θεσμική μνήμη των συγκυβερνώντων κομμάτων έχει αξία μόνο ως προς τις μνημονιακές δεσμεύσεις και όχι ως προς τις φορολογικές αξιώσεις του ελληνικού δημοσίου εναντίον των εκλεκτών της εξουσίας: εκεί, η μνήμη γίνεται επιλεκτική και διαγράφεται με άνεση, όπως το περιεχόμενο ενός U.S.B.

4. Οι προς εξέταση ποινικές ευθύνες, για τις οποίες προκύπτουν ενδείξεις ως προς τους δύο πρώην Υπουργούς Οικονομικών

Από το σύνολο των ανωτέρω στοιχείων, όπως αυτά προκύπτουν από τα έγγραφα της σχηματισθείσης από τον Εισαγγελέα Οικονομικού Εγκλήματος προκαταρκτικής ποινικής δικογραφίας, η οποία διαβιβάστηκε στη Βουλή την 1/11/2012 και δόθηκε σε αντίγραφο στο ΣΥ.ΡΙΖ.Α.-Ε.Κ.Μ. στις 4/1/2013, καθώς και από το γεγονός ότι ήδη το ΣΔΟΕ, μετά από

διασταυρώσεις στοιχείων του εν λόγω καταλόγου (λίστας) με τα φορολογικά στοιχεία και δηλώσεις των προσώπων που αναφέρονται σε αυτόν, έχει, σύμφωνα με δηλώσεις αρμοδίων υπαλλήλων του, διαπιστώσει αδικαιολόγητες αποκλίσεις και φοροδιαφυγή ύψους πολλών εκατομμυρίων ευρώ προσώπων συμπεριλαμβανομένων στον κατάλογο αυτό, προκύπτουν για τους εμπλεκόμενους πρώην Υπουργούς Οικονομικών Γεώργιο Παπακωνσταντίνου και Ευάγγελο Βενιζέλο ισχυρές υπόνοιες και ενδείξεις τέλεσης συγκεκριμένων αξιοποιίνων πράξεων. Ως προς τις πράξεις αυτές πρέπει εκ των προτέρων να σημειωθεί ότι το μέσο στο οποίο ήταν αποθηκευμένος ηλεκτρονικά ο σχετικός κατάλογος (CD ή USB) αποτελεί «έγγραφο» κατά το άρθρο 13 περ. γ' Π.Κ., ενώ οι Υπουργοί έχουν κατά την τέλεση των καθηκόντων τους την ιδιότητα του «υπαλλήλου» κατά το άρθρο 13 περ. α' Π.Κ. .

Κατόπιν τούτων, οι αξιόποινες πράξεις για τις οποίες προκύπτουν, στο στάδιο αυτό, ενδείξεις ενοχής των ως άνω δύο πρώην Υπουργών Οικονομικών είναι οι εξής :

Α) Για τον πρώην Υπουργό Οικονομικών Γεώργιο Παπακωνσταντίνου :

α) Υπεξαγωγή εγγράφου από υπάλληλο (άρθρο 242 παρ. 2 και 3 Π.Κ. σε συνδυασμό με άρθρα 94 και 98 Π.Κ.) :

Από το σύνολο των μέχρι τώρα συγκεντρωθέντων στοιχείων προκύπτουν ενδείξεις για την εκ μέρους του Γ. Παπακωνσταντίνου τέλεση υπεξαγωγής εγγράφου από υπάλληλο, κατά συρροή και κατ' εξακολούθηση. Ειδικότερα, ο Γεώργιος Παπακωνσταντίνου ενώ παρέλαβε από τις Γαλλικές Αρχές, τα σχετικά έγγραφα (CD με ηλεκτρονικά τραπεζικά αρχεία και συνοδευτικό-διαβιβαστικό), και ενώ δεν ήταν κύριος των εγγράφων αυτών, που του εμπιστεύθηκαν οι Γαλλικές Αρχές, λόγω της ιδιότητάς του ως Υπουργού Οικονομικών, αποκλειστικά προς το σκοπό της αξιοποίησης από την Ελληνική Δημοκρατία, δεν κατέγραψε ούτε καταχώρισε την παραλαβή του σε οποιοδήποτε εκ του νόμου προβλεπόμενο πρωτόκολλο ή έγγραφο, απέκρυψε δε εξ αρχής και εξακολουθητικά την ύπαρξη και το περιεχόμενο και συνεχίζει να αποκρύπτει μέχρι σήμερα το σώμα των προμνησθέντων εγγράφων, από τις αρμόδιες αρχές. Κατά τον τρόπο αυτό, αποστέρησε από το Ελληνικό Δημόσιο την δυνατότητα να διεκδικήσει φόρους από τους καταθέτες, με ζημία ισόποση του αντίστοιχου ποσού διαφυγόντων φόρων, οι οποίοι, σύμφωνα με τις μέχρι σήμερα εκτιμήσεις που περιέχονται στην συναφή ποινική δικογραφία, υπερβαίνουν κατά πολύ το ποσό των εκατόν είκοσι χιλιάδων (120.000) ευρώ, εκκρεμεί δε και είναι σημαίνων για την υπόθεση ο επακριβής προσδιορισμός τους, με βάση τις διασταυρώσεις που διενεργούνται από το Σ.Δ.Ο.Ε.

Η παράδοση αντιγράφου μόνον του επίδικου CD σε USB, έλαβε χώρα μόνον κατά το τέλος της θητείας του, στον Ιωάννη Διώτη, πάλι ατύπως, εξωθεσμικώς και χωρίς καμία επίσημη καταγραφή, το δε αντίγραφο, σύμφωνα με τα μέχρι σήμερα στοιχεία της δικογραφίας προκύπτουν ενδείξεις ότι ήταν πλαστογραφημένο, αφού από αυτό απουσίαζαν τα ονόματα των ανωτέρω τριών συγγενικών του προσώπων.

β) Απιστία στην υπηρεσία (άρθρο 256 περ. γ' υποπερ. β' Π.Κ.) :

Υπό την ιδιότητά του ως Υπουργού Οικονομικών, κατά τον προσδιορισμό φόρων και εσόδων, και ειδικότερα κατά την παροχή του πληροφοριακού υλικού για τον προσδιορισμό τους, με πράξεις αλλά και παραλείψεις του, προκύπτουν ενδείξεις ότι ελάττωσε εν γνώσει του και για να ωφεληθεί ο ίδιος ή άλλοι, δηλαδή οι αναγραφόμενοι καταθέτες στην λίστα Λαγκάρντ, την δημόσια περιουσία, της οποίας η διαχείριση ήταν εμπιστευμένη στον ίδιο, ως εποπτεύοντα τις αρμόδιες για τον προσδιορισμό και την είσπραξη δημοσίων εσόδων φορολογικές αρχές. Με την ανωτέρω συμπεριφορά του, προκάλεσε ζημία στο Δημόσιο η οποία υπερβαίνει κατά πολύ το ποσό των 120.000 ευρώ, σύμφωνα με τις μέχρι σήμερα εκτιμήσεις που περιέχονται στην συναφή ποινική δικογραφία, ζημία η οποία αντιστοιχεί σε φόρους οι οποίοι δεν έχουν εισπραχθεί μέχρι σήμερα.

γ) Παράβαση Καθήκοντος (άρθρο 259 Π.Κ.) :

Πέραν των ανωτέρω αδικημάτων και επικουρικώς, προκύπτουν ενδείξεις ενοχής του Γ. Παπακωνσταντίνου για το αδίκημα της παράβασης καθήκοντος, εφόσον με πρόθεση παρέβη, κατά τα ανωτέρω, τα καθήκοντα της υπηρεσίας του με σκοπό να προσπορίσει σε άλλον, ήτοι σε πρόσωπα που συμπεριλαμβάνονται στη λίστα, παράνομο όφελος (ήτοι αποφυγή φορολογικής επιβάρυνσης και επιβολής ποινικών κυρώσεων εις βάρος τους), με την εκ παραλλήλου εν γνώσει του βλάβη του Ελληνικού Δημοσίου.

δ) Πλαστογραφία (άρθρο 216 Π.Κ.)

Από τα μέχρι τώρα στοιχεία προκύπτουν ενδείξεις ότι ο Γεώργιος Παπακωνσταντίνου κατήρτισε πλαστό έγγραφο, ήτοι αντέγραψε, σε άγνωστο τόπο και χρόνο (που πρέπει να διερευνηθεί και μέσω πραγματογνωμοσύνης), από το παραδοθέν σ' αυτόν πρωτότυπο CD, τα ονόματα των ελλήνων καταθετών που περιλαμβάνονταν στην λίστα Λαγκάρντ, εξαιρώντας τα ονόματα τριών συγγενικών του προσώπων, κατά τρόπον ώστε κάθε περαιτέρω κάτοχος του εγγράφου (U.S.B.) θα υπολάμβανε ότι το έγγραφο αυτό, στην πρωτότυπη μορφή του, δεν περιλάμβανε τα ανωτέρω 3 ονόματα καταθετών, αλλά

αποκλειστικά τα ονόματα των υπολοίπων 2.059, γεγονός που ασφαλώς μπορούσε να έχει έννομη σημασία.

Σημειώνουμε ότι, συναφώς, πρέπει να εξετασθεί εάν συντρέχουν για τον Γ. Παπακωνσταντίνου, οι προϋποθέσεις διερεύνησης και άλλων αδικημάτων ή περιστάσεων τέλεσης, σε συνάρτηση με τα στοιχεία και τις ενδείξεις που ενδεχομένως θα προκύψουν ή θα ενισχυθούν από την προκαταρκτική εξέταση.

Τέλος, θα πρέπει να σημειωθεί ότι, λόγω της ιδιότητάς του, ως Υπουργού Οικονομικών, Γεώργιος Παπακωνσταντίνου είχε ιδιαίτερη νομική υποχρέωση, κατά την έννοια του άρθρου 15 Π.Κ., να αποτρέψει τα ζημιογόνα για το ελληνικό Δημόσιο οικονομικά αποτελέσματα, αλλά και τα περαιτέρω βλαπτικά σε επίπεδο διατάραξης της εννόμου τάξεως αποτελέσματα, που αναλυτικώς περιγράφονται ανωτέρω. Έτσι, η εκ μέρους του παράλειψη των ενδεδειγμένων ενεργειών για την αποτροπή των αποτελεσμάτων αυτών ισοδυναμεί με από μέρους του πρόκληση των ιδίων αξιοποιήσιμων αποτελεσμάτων με ενέργεια.

Β) Για τον πρώην Υπουργό Οικονομικών Ευάγγελο Βενιζέλο :

α) Υπεξαγωγή εγγράφου από υπάλληλο (άρθρο 242 παρ. 2 και 3 Π.Κ., σε συνδ. με άρθρα 94 και 98 Π.Κ.) :

Από το σύνολο των μέχρι τώρα συγκεντρωθέντων στοιχείων προκύπτουν ενδείξεις για την εκ μέρους του τέλεση του εγκλήματος της υπεξαγωγής εγγράφου από υπάλληλο, κατά συρροή και κατ' εξακολούθηση. Ειδικότερα, ο Ευάγγελος Βενιζέλος, ενώ παρέλαβε τα έγγραφα (U.S.B. και εκτυπώσεις) από τον Ιωάννη Διώτη, ήδη από τα τέλη Ιουλίου- αρχές Αυγούστου 2011, απέκρυψε την ύπαρξή τους επί μακρόν, και μάλιστα και μετά το πέρας της θητείας του και μέχρι τις 2-10-2012, ήτοι επί δεκατέσσερις μήνες. Δεν κατέγραψε την παράδοση του εγγράφου προς τον ίδιο σε κανένα εκ του νόμου προβλεπόμενο και δημοσίως τηρούμενο πρωτόκολλο ή άλλο έγγραφο, και δεν το παρέδωσε ούτε στον διάδοχό του Φ. Σαχινίδη, μολονότι έχει και επικαλείται μακρά εμπειρία από παράδοσης-παραλαβή Υπουργείων. Περαιτέρω, παρέλειψε να δώσει οιαδήποτε εντολή στον Ειδικό Γραμματέα του ΣΔΟΕ Ιωάννη Διώτη για την περαιτέρω διερεύνηση και αξιοποίηση των σχετικών στοιχείων, αλλά αμφότεροι όχι μόνο παρέλειψαν, αλλά και απέφυγαν, να παρέχουν, όπως υποχρεούντο, κατά το άρθρο 17 Α Ν.2523/1997 όπως ισχύει, τις σχετικές πληροφορίες και αντίγραφα στον αρμόδιο προς τούτο Εισαγγελέα Οικονομικών Εγκλημάτων. Η δε επίκληση αμφοτέρων περί υποτιθέμενης απροσφορότητας του επίδικου εγγράφου (USB, εν προκειμένω) να αξιοποιηθεί αποδεικτικά επειδή το θεωρούσαν

παράνομο, δεν βρίσκει έρεισμα στο νόμο, την πρακτική και την κοινή λογική, με δεδομένο ότι αμφότεροι απέκρυψαν το συγκεκριμένο έγγραφο από τις αρχές που ήταν αρμόδιες να το αξιοποιήσουν και να αξιολογήσουν τη νομιμότητά του.

Κατά τον τρόπο αυτό, ο Ευάγγελος Βενιζέλος, αν και καθηγητής Συνταγματικού Δικαίου, ενήργησε εξωθεσμικά, πέραν και εκτός της προβλεπόμενης στο νόμο διοικητικής διαδικασίας, παραλείποντας, την πρωτοκόλληση, καταχώριση και διαβίβαση του συγκεκριμένου εγγράφου (USB), του οποίου ήταν πλέον αδιαμφισβήτητος κάτοχος. Ομοίως δεν διαβίβασε ούτε ηλεκτρονικό αντίγραφο ή εκτύπωση των περιεχομένων στο U.S.B. αρχείων, στους αρμόδιους υπαλλήλους του ΣΔΟΕ, την Αρχή για το Ξέπλυμα και στον αρμόδιο Εισαγγελέα Οικονομικού Εγκλήματος. Ως αποτέλεσμα, δεν αξιοποιήθηκε το περιεχόμενο των εγγράφων κατά το νόμο, προς αναζήτηση διαφυγόντων φόρων και διερεύνηση ποινικών ευθυνών.

Ο διατυπωθείς ισχυρισμός του Ευάγγελου Βενιζέλου ότι δεν έλαβε γνώση του περιεχομένου του συγκεκριμένου εγγράφου ανοίγοντας το καταρρίπτεται τόσο από το γεγονός ότι είχε στη διάθεσή του και εκτυπώσεις όσο και από τις παραδοχές του ίδιου στην Επιτροπή Θεσμών και Διαφάνειας. Ο ισχυρισμός ότι «για λόγους αρχής» δεν ρώτησε ποτέ το ΣΔΟΕ ή άλλη ελεγκτική υπηρεσία του Υπουργείου για την πορεία συγκεκριμένης υπόθεσης «προς αποφυγή παρεξηγήσεων» δεν είναι πειστικός, αφενός διότι οι συγκεκριμένες ενέργειες αποτελούν εκ των ων ουκ άνευ στοιχεία επιμελούς άσκησης των υπηρεσιακών του καθηκόντων, αφετέρου διότι στη δικογραφία περιέχεται πλούσια αλληλογραφία με εντολές του προς το Σ.Δ.Ο.Ε..

β) Απιστία στην υπηρεσία (άρθρο 256 περ. γ' υποπερ. β' Π.Κ.) :

Υπό την ιδιότητά του ως Υπουργού Οικονομικών, κατά τον προσδιορισμό φόρων και εσόδων, και ειδικότερα κατά την παροχή του πληροφοριακού υλικού για τον προσδιορισμό τους, με πράξεις αλλά και παραλείψεις του, προκύπτουν ενδείξεις ότι ελάττωσε εν γνώσει του και για να ωφεληθεί ο ίδιος ή άλλοι, δηλαδή οι αναγραφόμενοι καταθέτες στην λίστα Λαγκάρντ, την δημόσια περιουσία, της οποίας η διαχείριση ήταν εμπιστευμένη στον ίδιο, ως εποπτεύοντα τις αρμόδιες για τον προσδιορισμό και την είσπραξη δημοσίων εσόδων φορολογικές αρχές. Με την ανωτέρω συμπεριφορά του, προκάλεσε ζημία στο Δημόσιο η οποία υπερβαίνει κατά πολύ το ποσό των 120.000 ευρώ, σύμφωνα με τις μέχρι σήμερα εκτιμήσεις που περιέχονται στην συναφή ποινική δικογραφία, ζημία η οποία αντιστοιχεί σε φόρους οι οποίοι δεν έχουν εισπραχθεί μέχρι σήμερα.

γ) Παράβαση Καθήκοντος (άρθρο 259 Π.Κ.) :

Πέραν των ανωτέρω αδικημάτων και επικουρικώς, προκύπτουν ενδείξεις ενοχής του Ε. Βενιζέλου για το αδίκημα της παράβασης καθήκοντος, εφόσον με πρόθεση παρέβη, κατά τα ανωτέρω, τα καθήκοντα της υπηρεσίας του, με σκοπό να προσπορίσει σε άλλον, ήτοι σε πρόσωπα που συμπεριλαμβάνονται στη λίστα, παράνομο όφελος (ήτοι αποφυγή φορολογικής επιβάρυνσης και επιβολής ποινικών κυρώσεων εις βάρος τους), με την εκ παραλλήλου εν γνώσει του βλάβη του Ελληνικού Δημοσίου.

Σημειώνουμε ότι, συναφώς, πρέπει να εξετασθεί εάν συντρέχουν για τον Ε. Βενιζέλο, οι προϋποθέσεις διερεύνησης και άλλων αδικημάτων ή περιστάσεων τέλεσης, σε συνάρτηση με τα στοιχεία και τις ενδείξεις που ενδεχομένως θα προκύψουν ή θα ενισχυθούν από την προκαταρκτική εξέταση.

Τέλος, θα πρέπει να σημειωθεί ότι, λόγω της ιδιότητάς του, ως Υπουργός Οικονομικών, ο Ευάγγελος Βενιζέλος είχε ιδιαίτερη νομική υποχρέωση, κατά την έννοια του άρθρου 15 Π.Κ., να αποτρέψει τα ζημιογόνα για το ελληνικό Δημόσιο οικονομικά αποτελέσματα, αλλά και τα περαιτέρω βλαπτικά σε επίπεδο διατάραξης της εννόμου τάξεως αποτελέσματα, που αναλυτικώς περιγράφονται ανωτέρω, έτσι ώστε η εκ μέρους του μη αποτροπή των αποτελεσμάτων αυτών ισοδυναμεί με από μέρους του πρόκληση των ιδίων αξιοποιήσιμων αποτελεσμάτων με ενέργεια.

5. Διαδικαστικά και δικονομικά ζητήματα

Α. Αρμοδιότητα της παρούσας Βουλής για την συγκρότηση Επιτροπής προκαταρκτικής εξέτασης και την άσκηση ποινικής δίωξης για πρόσωπα που διετέλεσαν μέλη της Κυβέρνησης κατά την περίοδο 2009-2012

Η έννοια της «τακτικής συνόδου» της Βουλής κατ' άρθρο 86 παρ. 3 Συντάγματος

Το άρθρο 86 παρ. 3 του Συντάγματος ορίζει ότι «η Βουλή μπορεί να ασκήσει την κατά την παράγραφο 1 αρμοδιότητά της μέχρι το πέρας της δεύτερης τακτικής συνόδου της βουλευτικής περιόδου που αρχίζει μετά την τέλεση του αδικήματος».

Το άρθρο 3 του -εκτελεστικού- νόμου 3126/2003 διακρίνει μεταξύ παραγραφής και προθεσμίας και ορίζει στην παράγραφο 2 τα εξής:

«Το αξιόποινο των πράξεων των Υπουργών, που αναφέρονται στο άρθρο 1 παρ. 1, εξαλείφεται με το πέρας της δεύτερης τακτικής συνόδου της βουλευτικής περιόδου που αρχίζει μετά την τέλεση της αξιόποινης πράξης, εάν ως τότε η Βουλή δεν έχει αποφασίσει να ασκήσει ποινική δίωξη κατά του Υπουργού, σύμφωνα με όσα ορίζονται στο νόμο αυτόν.»

Εν προκειμένω, η ανωτέρω προϋπόθεση δεν έχει πληρωθεί, αφού δεν υπάρχει «πέρας της δεύτερης τακτικής συνόδου της βουλευτικής περιόδου» για τους εξής λόγους:

Το Σύνταγμα, στο άρθρο 64 παρ. 2, ορίζει τα εξής:

«Η διάρκεια της τακτικής συνόδου δεν μπορεί να είναι συντομότερη από πέντε μήνες, χωρίς να συνυπολογίζεται ο χρόνος της αναστολής σύμφωνα με το άρθρο 40.»

Με άλλα λόγια, το ίδιο το Σύνταγμα προβλέπει ότι μία βουλευτική σύνοδος είναι «τακτική σύνοδος» μόνο εφόσον η διάρκειά της υπερβαίνει τους πέντε μήνες. Είναι, δηλαδή, προφανές ότι το άνοιγμα της Βουλής για 2 ημέρες, με αποκλειστικό θέμα ορκωμοσία των βουλευτών και εκλογή Προεδρείου, ΔΕΝ συνιστά τακτική σύνοδος !!!

Συνεπώς, η βουλευτική περίοδος των 2 ημερών, επ' ουδενί μπορεί να υποστηριχθεί ότι περιείχε ούτε μία τακτική σύνοδο. Ως εκ τούτου, αυτή δεν υπολογίζεται για το χρονικό διάστημα που επιτάσσει το άρθρο 86 παρ. 3 του Συντάγματος, που αναφέρεται ρητά σε δύο τακτικές συνόδους, ήτοι 2 συνόδους εκ των οποίων η κάθε μία να έχει διαρκέσει τουλάχιστον πέντε μήνες, μη συνυπολογιζομένων ούτε των περιόδων αναστολής, ούτε τυχόν βραχύτερων συνόδων που έχουν μεσολαβήσει και οι οποίες δεν θεωρούνται τακτικές. Εξάλλου, τακτικές είναι οι συνένοδοι κατά τις οποίες συγκροτούνται, κατά το άρθρο 68 παρ. 1 του Συντάγματος οι διαρκείς κοινοβουλευτικές επιτροπές, κάτι το οποίο επίσης δεν έγινε στη Βουλή της 2ήμερης περιόδου της 17-18 Μαΐου 2012. Η σύνδεση της «τακτικής συνόδου» με την συγκρότηση των διαρκών κοινοβουλευτικών επιτροπών, επιβεβαιώνει ότι η έννοια της τακτικής συνόδου έχει δύο εγγενείς ιδιότητες: αυτή της ελάχιστης χρονικής διάρκειας και αυτή της δυνατότητας πραγματοποίησης εργασιών της Βουλής.

Αξίζει να προστεθεί ότι το Βούλευμα του Συμβουλίου του Ειδικού Δικαστηρίου 1/2011 (υπόθεση Βατοπεδίου), ΠοινΔικ 2011, σελ. 292-297, αναφερόμενο ακριβώς στις ανωτέρω διατάξεις (των άρθρων 86 παρ. 3 Συντάγματος και 3 παρ. 2 του νόμου 3126/2003) έκρινε (όπ.π., σελ. 294) ότι «ο οριζόμενος χρόνος (μέχρι του πέρατος της δεύτερης τακτικής συνόδου της βουλευτικής περιόδου), που αρχίζει από την τέλεση του αδικήματος,

υπολογίζεται «πολιτικά», γιατί αφορά το διάστημα κατά το οποίο η Βουλή μπορεί να συνεδριάσει και να λάβει τις σχετικές αποφάσεις.»

Η ανωτέρω δικαστική κρίση συνεισφέρει ένα πρόσθετο, ουσιαστικό κριτήριο προσδιορισμού της έννοιας της «τακτικής συνόδου» της Βουλής, που είναι σύστοιχο με το γράμμα και το πνεύμα του Συντάγματος: Βάσει αυτού του κριτηρίου, δεν νοείται ως «τακτική σύνοδος» εκείνη η σύνοδος, κατά την οποία η Βουλή «δεν μπορεί να συνεδριάσει και να λάβει τις σχετικές αποφάσεις». Τούτο είναι όχι μόνον λογικό, αλλά και δίκαιο: τα μέλη της Κυβέρνησης απολαμβάνουν, ούτως ή άλλως, εντελώς προνομιακές και συντετμημένες προθεσμίες παραγραφής (σε σχέση με τους υπολοίπους πολίτες) για τις αξιόποινες πράξεις που τελούν κατά την άσκηση των καθηκόντων τους. Το να απολαμβάνουν και ασυλία-ατιμωρησία λόγω ενός τυχαίου γεγονότος κατά τη λειτουργία της δημοκρατίας, όπως είναι η αδυναμία σχηματισμού Κυβέρνησης και η προκήρυξη νέων εκλογών, θα ήταν ένα αποτέλεσμα μη ανεκτό τόσο υπό το πρίσμα της ισονομίας όσο και υπό το πρίσμα της ποινικής αξίωσης της Πολιτείας.

Είναι προφανές ότι σε μία βουλευτική περίοδο δύο ημερών, δεν θα μπορούσε ούτε χρονικά ούτε πρακτικά ούτε συνταγματικά να ασκηθούν οι αρμοδιότητες της Βουλής κατά το άρθρο 86 του Συντάγματος. Συνεπώς και εξ αυτού του λόγου δεν μπορεί να γίνει λόγος για «τακτική σύνοδο» στην παρούσα υπόθεση.

Το συμπέρασμα είναι σαφές:

Η βουλευτική περίοδος διάρκειας δύο ημερών της Βουλής που συνήλθε στις 17-18 Μαΐου 2012 δεν αποτελεί «τακτική σύνοδο» και δεν υπολογίζεται για την προθεσμία των άρθρων 86 παρ. 3 του Συντάγματος και 3 παρ. 2 του νόμου 3126/2003.

Β. Ενδεχόμενη συντρέχουσα αρμοδιότητα της τακτικής δικαιοσύνης, για πράξεις και παραλείψεις που αναφέρονται σε διάστημα κατά το οποίο οι ενεχόμενοι δεν είχαν την ιδιότητα του Υπουργού

Το ζήτημα των ευθυνών των ενεχομένων προσώπων για το διάστημα κατά το οποίο δεν ήταν Υπουργοί εγείρει ζητήματα ουσιαστικά και δικονομικά. Από επόψεως ουσιαστικού ποινικού δικαίου, ενδιαφέρει το γεγονός ότι, για τα αδικήματα αυτά ισχύουν οι κανονικοί χρόνοι παραγραφής, που εφαρμόζονται για όλους τους πολίτες. Εν αναφορά με τα δικονομικά ζητήματα, ενδιαφέρει επιπλέον το γεγονός της αρμοδιότητας. Στο στάδιο της προκαταρκτικής εξέτασης, θα πρέπει να αποσαφηνισθεί η ποινική ευθύνη μετά το πέρας

της Υπουργικής θητείας των εμπλεκόμενων προσώπων, αλλά και οι σχέσεις συμμετοχής στα εγκλήματα (συναυτουργία, ηθική αυτουργία κλπ), από τις οποίες θα κριθεί εάν και για ποια πρόσωπα θα εφαρμοσθεί το άρθρο 86 παρ. 4 του Συντάγματος.

6. ΑΙΤΗΜΑΤΑ

Για όλους αυτούς τους λόγους

ΖΗΤΟΥΜΕ

1) Να διενεργηθεί προκαταρκτική εξέταση, με τη συγκρότηση κοινοβουλευτικής επιτροπής για τη διερεύνηση ενδεχομένων ποινικών ευθυνών των Γ. Παπακωνσταντίνου και Ε. Βενιζέλου για όλες τις ανωτέρω μνημονευόμενες και εξειδικευόμενες αξιόποινες πράξεις

2) Να διερευνηθούν μέχρι πλήρους διαλευκάνσεως όλα τα πραγματικά περιστατικά που έχουν προκύψει ή φέρονται ότι έχουν λάβει χώρα στην προκείμενη υπόθεση, με την εξάντληση όλων των νόμιμων μέσων απόδειξης και ανακριτικών ενεργειών για τις οποίες έχει αρμοδιότητα η Επιτροπή, συμπεριλαμβανομένης της πραγματογνωμοσύνης, της κατ' αντιπαράσταση εξέτασης μαρτύρων κ.λπ.

3) Να επεκταθεί η διερεύνηση σε πρόσωπα και αδικήματα για τα οποία θα προκύψουν ενδείξεις και στοιχεία από την έρευνα της κοινοβουλευτικής επιτροπής, μετά και τη διαβίβαση του πορίσματος του Σ.Δ.Ο.Ε. για το ύψος των διαφυγόντων φόρων, πορίσματος που πρέπει απαραίτητως να αποτελέσει τμήμα της δικογραφίας που θα εξετάσει η κοινοβουλευτική Επιτροπή Προκαταρκτικής Εξέτασης

Αθήνα, 07/01/2013